

แผนลงทุน
จังหวัดพัทลุง

รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร

SPACE

แผนลงทุน
จังหวัดพัทลุง

รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร

สำนักวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
เมษายน 2537

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำแผนลงทุนจังหวัดพัทลุงนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความร่วมมือจากหลายฝ่ายด้วยกัน คณะผู้จัดทำใคร่ขอขอบคุณท่านผู้แทนหอการค้าและภาคเอกชน ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลอย่างไม่ปิดบัง รวมทั้งเสียสละเวลาอันมีค่าในการให้ข้อมูลดังกล่าว ท่านหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ ในการให้ข้อมูลและคำแนะนำในการจัดทำแผนนี้ รวมทั้งตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยเฉพาะสำนักงานจังหวัดพัทลุง ในการประสานงานการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านต่างๆเป็นอย่างดี นอกจากนี้ คณะทำงานยังใคร่ขอขอบพระคุณท่านผู้แทนสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ท่านผู้แทนราษฎร สำนักงบประมาณและคณะกรรมการกำกับ ซึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพื่อให้แผนลงทุนฉบับนี้เป็นแผนที่สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่ทำได้ และท้ายที่สุดนี้ คณะทำงานใคร่ขอขอบพระคุณท่านผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งมอบความไว้วางใจให้กับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ในการจัดทำแผนลงทุนของจังหวัดพัทลุงในครั้งนี้

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	I
สภาพภูมิอากาศ	II
ทรัพยากรธรรมชาติ	II
ก. ทรัพยากรดิน	II
ข. ทรัพยากรน้ำ	II
ค. ทรัพยากรป่าไม้	III
ง. ทรัพยากรแร่	III
สาธารณูปโภค สาธารณูปการ	IV
1. การคมนาคมขนส่ง	IV
1.1 การขนส่งทางบก	IV
1.2 ทางอากาศ	V
1.3 ทางน้ำ	V
2. โทรคมนาคม	V
3 ไฟฟ้า	VI
4. ประปา	VII
สภาพทางเศรษฐกิจ	
1. การผลิตภาคเกษตรกรรม	VII
1.1 ผลิตภัณฑ์จากพืช	VII
1.2 ผลิตภัณฑ์จากสัตว์บก	VII
1.3 ผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ	VIII
2. ผลิตภัณฑ์ภาคอุตสาหกรรม	IX

สารบัญ

	หน้า
3. สินค้านำเข้าและสินค้าส่งออก	IX
ก. สินค้าเข้า	IX
ข. สินค้าส่งออก	IX
4. การเงินและการธนาคาร	X
5. การท่องเที่ยว	X
สภาพสังคม	
1. โครงสร้างประชากร	X
2. แรงงาน	XII
3. การศึกษา	XII
ก. การศึกษาในระบบโรงเรียน	XII
ข. การศึกษาในระบบนอกโรงเรียน	XII
4. ศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี	XIII
5. การสาธารณสุข	XIII
การถือครองที่ดินและการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร	XIII
1. ขนาดเนื้อที่ถือครอง	XIII
2. ลักษณะการถือครองที่ดิน	XII
3. การใช้ที่ดิน	XIV
ผลิตภัณฑ์มวลรวม	XIV
ศักยภาพและข้อจำกัดในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง	XV
1. ศักยภาพในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง	XV
ก. กายภาพ	XV
ข. ลักษณะภูมิประเทศ	XV
ค. ทรัพยากรธรรมชาติ	XV
ง. โครงสร้างพื้นฐาน	XVI
จ. ศักยภาพด้านสังคม	XVI

สารบัญ

	หน้า
ฉ. ศักยภาพด้านแรงงาน	XVII
ช. ศักยภาพด้านการเพาะปลูก	XVII
ซ. ศักยภาพด้านการเลี้ยงสัตว์	XVIII
ณ. ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ	XVIII
ญ. ศักยภาพด้านการเลี้ยงสัตว์	XIX
2. ข้อจำกัดในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง	XIX
2.1 ข้อจำกัดทางกายภาพ	XIX
ก. สภาพพื้นที่และที่ตั้ง	XIX
ข. ลักษณะภูมิอากาศ	XIX
ค. ทรัพยากรธรรมชาติ	XIX
ง. โครงสร้างพื้นฐาน	XX
2.2 ข้อจำกัดด้านสังคม	XX
2.3 ข้อจำกัดด้านการเกษตร	XXI
2.4 ข้อจำกัดด้านเศรษฐกิจ	XXI
2.5 ข้อจำกัดด้านการท่องเที่ยว	XXI
ทิศทางการพัฒนาแผนลงทุนจังหวัดพัทลุง	XXII
การวิเคราะห์และผลการวิเคราะห์การลงทุน	XXVII
ก. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	XXVII
ข. โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา	XXVIII
ค. อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสุกร	XXVIII
ง. อุตสาหกรรมแปรรูปพืชผักผลไม้	XXIX
จ. การเกษตร	XXIX
ลำดับความสำคัญในการลงทุนในจังหวัดพัทลุง	XXX

สารบัญ

	หน้า
ปริมาณอุตสาหกรรมที่คาดว่าจะสามารถดำเนินการได้	XXXI
1. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	XXXI
2. อุตสาหกรรมไม้ยางพารา	XXXI
3. อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสุกร	XXXI
4. อุตสาหกรรมแปรรูปพืชผักผลไม้	XXXI
5. การเกษตร	XXXI
แผนการลงทุนจังหวัดพัทลุง	XXXII
ก. แผนระยะสั้น	XXXII
ข. แผนระยะยาว	XXXIII
เขตเศรษฐกิจ	XXXIV
1. ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งผิ่ป็นรูป	XXXIV
2. ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งใหญ่ (ทุ่งครองชีพ)	XXXIV

รายงานสรุปสำหรับผู้บริหาร

คำนำ

จังหวัดพัทลุงตั้งอยู่ทางตะวันออกของภาคใต้ ระหว่างละติจูดที่ 7 องศาเหนือ ถึง 7 องศา 53 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 99 องศา 44 ลิปดาตะวันออก ถึง 100 องศา 26 ลิปดาตะวันออก ห่างจากกรุงเทพทางเส้นทางรถยนต์สายเอเชีย (ทางหลวงหมายเลข 41) เป็นระยะทางประมาณ 858 กิโลเมตร ตามเส้นทางรถยนต์ที่เชื่อมชายฝั่งทะเลด้านตะวันตก เป็นระยะทางประมาณ 1200 กิโลเมตร

จังหวัดพัทลุง มีความยาวของจังหวัดจากทิศเหนือไปทิศใต้ประมาณ 78 กิโลเมตร และความกว้างจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกเป็นระยะทางประมาณ 53 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมดประมาณ 3,424.473 ตารางกิโลเมตรหรือ 2,140,296 ไร่ โดยมีอาณาเขตดังต่อไปนี้

ทิศเหนือ	จดอำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช และอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
ทิศใต้	จดอำเภอรัตภูมิ จังหวัดสงขลา และบางส่วนของอำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล
ทิศตะวันออก	จดทะเลสาบสงขลา ซึ่งเป็นน่านน้ำติดต่อกับอำเภอระโนด อำเภอกระแสสินธุ์ อำเภอสทิงพระ และอำเภอสิงหนคร จังหวัดสงขลา
ทิศตะวันตก	จดเทือกเขาบรรทัด ซึ่งเป็นแนวติดต่อกับอำเภอห้วยยอด อำเภอเมือง อำเภอนาโยง อำเภอย่านตาขาว และอำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

สภาพภูมิประเทศ

สภาพพื้นที่มีลักษณะเป็นภูเขาสูงและที่ราบสูงทางด้านตะวันตก อันประกอบด้วยเทือกเขาบรรทัด มีระดับสูงจากระดับน้ำทะเลปานกลางประมาณ 50-1,000 เมตร ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้ สวนยางพารา ไม้ผลและไม้ยืนต้น ถัดลงมาทางด้านตะวันออก

เป็นที่ราบลุ่มที่ดอน มีความ สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง เฉลี่ย 0-15 เมตร บริเวณนี้ส่วนใหญ่ปลูกข้าว ยางพารา มะพร้าว และพืชไร่ต่างๆ

สภาพภูมิอากาศ

จังหวัดพัทลุงมี 2 ฤดูกาล คือ ฤดูร้อนและฤดูฝน และได้รับอิทธิพลจากลมมรสุม ตะวันออกเฉียงเหนือ และลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ปริมาณน้ำฝนโดยเฉลี่ย 1,853.5 มม.ต่อปี จำนวนวันฝนตกเฉลี่ย 154 วัน อุณหภูมิสูงสุดเฉลี่ย 29.3 องศาเซลเซียส ในเดือนเมษายน และอุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 26.7 องศาเซลเซียส ในเดือนธันวาคม อุณหภูมิ เฉลี่ยตลอดปี 28.14 องศาเซลเซียส

ความชื้นสัมพัทธ์อยู่ระหว่าง 75-83 % หรือโดยเฉลี่ย 78.7 % ความเร็วลม ประมาณ 1-2 เมตรต่อวินาที ปริมาณการระเหยของน้ำ ประมาณ 3.3-5.5 มม.ต่อวัน

ทรัพยากรธรรมชาติ

ก. ทรัพยากรดิน

ดินในจังหวัดพัทลุงมี 62 ชนิด 13 ชนิดคล้าย 31 หน่วยดินสัมพันธ์ และ 2 หน่วยดินเบ็ดเตล็ด รวมทั้งสิ้น 108 หน่วยแผนที่ดิน ส่วนใหญ่เหมาะสำหรับปลูกยาง พารา ข้าว พืชผัก และไม้ผล

ข. ทรัพยากรน้ำ

1) น้ำฝน มีปริมาณฝนโดยเฉลี่ย 1,853.5 มม.ต่อปี

2) น้ำท่า มีปริมาณ 2,590.6 ล้านลบ.ม.ต่อปี และมีระบบชลประทาน ฤดูฝนมากที่สุดในประเทศไทย

3) น้ำใต้ดินมี 3 ประเภท คือ

- แหล่งน้ำใต้ดินหินตะกอน ให้น้ำได้ในระหว่าง 1-30 ลบ.ม.ต่อ ชม.

- แหล่งน้ำใต้ดินที่พบตามรอยต่อของชั้นหินเนื้อละเอียด มีอัตราการให้น้ำ 0-50 ลบ.ม.ต่อ ชม.

- แหล่งน้ำใต้ดินที่พบเฉพาะแห่ง มีอัตราการให้น้ำ 5-20 ลบ.ม.ต่อ

ชม.

ค. ทรัพยากรป่าไม้

จากการสำรวจด้วยภาพถ่ายดาวเทียม ปี พ.ศ. 2534 และข้อมูลป่าสงวนแห่งชาติ โดยฝ่ายแผนที่ทางอากาศและดาวเทียม กองจัดการป่าไม้ กรมป่าไม้ พบว่าจังหวัดพัทลุง มีป่าไม้เหลืออยู่ 304,362 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 14.22 ของเนื้อที่ทั้งจังหวัด โดยมีป่าสงวนแห่งชาติ 32 ป่า (ตอนสภาพปีพ.ศ. 2536 1 ป่า) เนื้อที่ประมาณ 618,173 ไร่ โดยจำแนกเป็นเขตอนุรักษ์ 437,324 ไร่ เขตเศรษฐกิจ 180,549 ไร่ และเขตที่เหมาะสมต่อการเกษตร 300 ไร่

ง. ทรัพยากรแร่

ในปี พ.ศ. 2535 มีผู้ประกอบการที่ขอดำเนินการเกี่ยวกับแร่ ดังนี้

- 1) อาชญาบัตรผูกขาดสำรวจแร่ พลวง ตะกั่ว วุลแฟรม และดีบุก ที่ตำบลชะรัด ตำบลคลองเฉลิม อำเภอกงหรา
- 2) ขอสำรวจแหล่งแร่ฟอสเฟต ที่อำเภอเขาชัยสน
- 3) สัมปทานบัตรทำเหมืองแร่
 - แร่ตะกั่ว แร่ดีบุก ที่อำเภอป่าบอน
 - แร่ฟอสเฟตที่อำเภอควนขนุน

การผลิตแร่ในจังหวัดพัทลุงที่รายงานโดย สำนักทรัพยากรธรณีเขต 1 จังหวัดสงขลา มีเพียงแร่ตะกั่ว ดีบุก และฟอสเฟตเท่านั้น ตารางที่ 1 แสดงการผลิตแร่ในจังหวัดพัทลุง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521-2531

ตารางที่ 1 แสดงปริมาณแร่ชนิดต่างๆที่ผลิตได้ในจังหวัดพัทลุง พ.ศ. 2521-2531

ชนิดของแร่	พ.ศ.									
	2521	2522	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2531
ตะกั่ว (ตัน)	172	208	182	152	68	28	584	228	142	117*
ดีบุก (หาบ)	-	-	33.33	-	0.41	-	-	-	-	-
ฟอสเฟต (ตัน)	-	-	-	-	-	-	-	237	-	-

ที่มา: 1. Mineral Statistics of Thailand 1980-1984. Department of Mineral Resources

2. Mineral Statistics of Thailand 1977-1981. Department of Mineral Resources

3. สำนักงานทรัพยากรธรณี เขต 1 จังหวัดสงขลา

4. สมุครายงานสถิติภาค ภาคใต้ 2533 สำนักงานสถิติแห่งชาติ

* ปริมาณการผลิตแร่ตะกั่ว จากเหมือง 3 แห่ง

สาธารณูปโภค สาธารณูปการ

1. การคมนาคมขนส่ง

1.1 การขนส่งทางบก

ทางรถยนต์มีถนนตัดผ่านเกือบกึ่งกลางจากตัวจังหวัดจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ (ถนนเอเชีย) และทิศตะวันตกสู่ทิศตะวันออก (ถนนเพชรเกษม) มีทางหลวงจังหวัดเชื่อมถึง 15 สาย ระยะทางทั้งสิ้นประมาณ 286,467 กิโลเมตร มีรถยนต์โดยสารประจำทางสามารถติดต่อได้ทั่วถึงกันทุกอำเภอ/กิ่งอำเภอ การเดินทางระหว่างหมู่บ้านมีเส้นทางรพช. และเส้นทางของส่วนราชการอื่นๆ ถนนจะใช้การได้ดีในฤดูแล้งแต่มีฝุ่นมากและมีน้ำท่วมในฤดูฝน

ทางรถไฟ มีเส้นทางรถไฟสายใต้ผ่านจังหวัดพัทลุง ตั้งแต่อำเภอควนขนุน อำเภอเมือง อำเภอเขาชัยสน และอำเภอปากพะยูน เป็นระยะทางประมาณ 78 กิโลเมตร มีรถไฟขนส่งผู้โดยสารและรถขนส่งสินค้าผ่านทุกวันๆละ 22 ขบวน ซึ่งมีทั้งรถด่วน รถเร็ว รถธรรมดา ทำให้สามารถเดินทางเชื่อมต่อจังหวัดข้างเคียงได้สะดวก

1.2 ทางอากาศ

จังหวัดพัทลุงไม่มีสนามบินพาณิชย์ การเชื่อมโยงกับจังหวัดอื่นๆทางอากาศ จะใช้สนามบินพาณิชย์ของจังหวัดตรัง ซึ่งมีระยะการเดินทางประมาณ 62 กิโลเมตร และสนามบินพาณิชย์หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งมีระยะทางในการเดินทางประมาณ 109 กิโลเมตร

1.3 ทางน้ำ

จังหวัดพัทลุงไม่มีอาณาเขตติดต่อทะเล คงมีแต่ส่วนที่ติดกับทะเลสาบสงขลา ดังนั้นการคมนาคมทางน้ำที่สำคัญ คงมีเพียงการเดินทางสายหลักสายเดียว คือระหว่างจังหวัดพัทลุงและอำเภอระโนด จังหวัดสงขลา ทำเทียบเรือโดยสาร 3 ท่า คือ ทำเทียบเรือลำปำ อำเภอเมืองพัทลุง ทำเทียบเรือทะเลน้อย อำเภอกวนขนุน และทำเทียบเรือปากพะยูน อำเภอปากพะยูน

2. โทรคมนาคม

การติดต่อสื่อสารโดยการไปรษณีย์โทรเลข มีอยู่ทุกอำเภอและกิ่งอำเภอ นอกจากนี้ยังมีบริการโทรศัพท์ทั้งภายในจังหวัดและโทรศัพท์ทางไกลด้วย เลขหมายในจังหวัดพัทลุงมีทั้งสิ้น 5,812 เลขหมาย ในปี พ.ศ. 2537 ไม่มีการขยายเพิ่มเติมและจะขยายเพิ่มในปี พ.ศ. 2538 จำนวน 1,408 เลขหมาย พ.ศ. 2539 ขยายเพิ่มขึ้นอีก 512 เลขหมาย และในปี พ.ศ. 2540 ไม่มีการเพิ่มจำนวนโทรศัพท์ สำหรับหมายเลขโทรศัพท์ที่มีใช้ในปัจจุบันตามชุมสายต่างๆ แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนเลขหมายตามชุมสายต่างๆ ในปี พ.ศ. 2536

ชุมสายโทรศัพท์	เลขหมาย	เปิดบริการแล้ว (เลขหมาย)
พัทลุง	3,147	3,099
เขาชัยสน	264	249
ควนขนุน	1,049	946
กงหรา	128	67
ปากพะยูน	264	242
ตะโหมด	512	401
ศรีบรรพต	128	121
ท่ามะเค็ด (กิ่งอ.บางแก้ว)	256	199
รวมทั้งสิ้น	5,748	5,324

ที่มา : โทรศัพท์จังหวัดพัทลุง เขตโทรศัพท์ภูมิภาคที่ 8

8. ไฟฟ้า

ระบบไฟฟ้าอยู่ในความรับผิดชอบของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย และการไฟฟ้าภูมิภาค ปัจจุบันจังหวัดพัทลุงมีไฟฟ้าใช้แล้ว 7 อำเภอ 3 กิ่งอำเภอ 63 ตำบล 569 หมู่บ้าน ขาดเพียงหมู่บ้านเดียว คือ หมู่บ้านห้วยป่าเขียว ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน เนื่องจากอยู่ในป่าสงวนแห่งชาติและไม่มีทางเข้า ซึ่งทำให้จังหวัดพัทลุง มีไฟฟ้าใช้ 99.82 % ระบบไฟฟ้าใช้เพื่อกิจการต่างๆ ดังนี้

1. บ้านอยู่อาศัย (ไม่ถึง 150 หน่วย)	จำนวน	65,276	ราย
2. บ้านอยู่อาศัย (เกิน 150 หน่วย)	จำนวน	3,778	ราย
3. กิจการขนาดเล็ก	จำนวน	3,298	ราย
4. กิจการขนาดกลาง	จำนวน	30	ราย
5. กิจการขนาดใหญ่	จำนวน	-	ราย
6. กิจการเฉพาะอย่าง	จำนวน	3	ราย
7. ส่วนราชการและองค์กรที่ไม่แสวงกำไร	จำนวน	609	ราย
8. สูบน้ำเพื่อการเกษตร	จำนวน	5	ราย

ปัจจุบันจังหวัดพัทลุงมีสถานีจ่ายไฟ 1 สถานี สามารถจ่ายกระแสไฟฟ้าได้ 50 เมกกะวัตต์ ซึ่งปัจจุบันมีการใช้ไฟฟ้าเพียง 20.6 เมกกะวัตต์ คิดเป็น 41.2 % ของขีดความสามารถของสถานี

4. ประปา

การประปาส่วนภูมิภาคในจังหวัดพัทลุงมี 2 แห่ง คือ การประปาพัทลุงตั้งอยู่ที่อำเภอเมืองพัทลุง มีกำลังผลิตเต็มที่ 7,680 ลบ.ม.ต่อวัน มีผู้ใช้น้ำทั้งสิ้น 5,500 ครัวเรือน จ่ายน้ำจริงวันละประมาณ 6,200 ลบ.ม.ต่อวัน มีน้ำประปาเหลือเก็บอีกวันละ 1,480 ลบ.ม. การประปาอีก 1 แห่ง อยู่ที่สุขาภิบาลเขาชัยสน ดังนั้นน้ำกินน้ำใช้จึงมีปัญหาเฉพาะเขตชนบทเท่านั้น และไม่รุนแรงมากนักในช่วงฤดูแล้ง

สภาพทางเศรษฐกิจ

1.การผลิตภาคเกษตรกรรม

1.1 ผลิตภัณฑ์จากพืช

พืชเศรษฐกิจหลักของจังหวัดพัทลุง ได้แก่ ข้าวและยางพารา นอกนั้นเป็นไม้ผลและไม้ยืนต้นอื่นๆ และพืชที่ปลูกในฤดูแล้ง เช่น ถั่วเขียว

ก. ข้าว จังหวัดพัทลุงมีพื้นที่เพาะปลูกข้าวนาปี โดยเฉลี่ย 465,311 ไร่ต่อปี พื้นที่เก็บเกี่ยว โดยเฉลี่ย 451,883 ไร่ต่อปี ผลผลิตเฉลี่ย 163,417 ตัน พื้นที่ทำนาปรังเฉลี่ยปีละ 56,951 ไร่ พื้นที่เก็บเกี่ยวเฉลี่ยปีละ 49,942 ไร่ ผลผลิตเฉลี่ย 21,881 ตัน

ข. ไม้ยืนต้น

- ยางพารา มีพื้นที่เพาะปลูกยางพันธุ์ดีในปี พ.ศ. 2535 จำนวน 363,494 ไร่ และพันธุ์พื้นเมือง 36,833 ไร่ ผลผลิตรวมประมาณ 68,210 ตัน

- มะพร้าว ในปี พ.ศ. 2535 มีพื้นที่ปลูกมะพร้าวทั้งหมด 17,070 ไร่ ให้ผลผลิตรวม 17,555,875 กิโลกรัม

- ไม้ยืนต้นอื่นๆ นอกจากนี้ยังมี ทุเรียน สะตอ ลองกอง มะม่วงหิมพานต์ ขนุนหน้าง มะม่วง มะนาว เงาะ และละมุด

ค. พืชฤดูแล้ง

- ถั่วเขียว มีพื้นที่ปลูกเฉลี่ยปีละ 20,243 ไร่ ผลผลิตเฉลี่ยปีละ 1,772 ตัน
- ถั่วลิสง ปี พ.ศ. 2535 มีการปลูก 3,674 ไร่ ได้ผลผลิต 474 ตัน
- ข้าวโพดหวาน (ฝักสด) พื้นที่เพาะปลูกในแต่ละปีไม่แน่นอน โดยเฉลี่ยปลูกปีละ 1,127 ไร่ ผลผลิต 2,545 ตัน
- มันเทศ มีพื้นที่เพาะปลูกเฉลี่ยปีละ 1,030 ไร่ ได้ผลผลิตเฉลี่ยปีละ 1,122 ตัน
- แตงโม มีพื้นที่ปลูกปีละ 664 ไร่ ผลผลิตปีละ 950 ตัน ส่วนใหญ่บริโภคภายในจังหวัด
- ผักชนิดต่างๆ ได้แก่ แตงกวา ผักกาดขาวปลี ผักกาดเขียวปลี ผักกวางตุ้ง คะน้า ผักบุ้ง ถั่วฝักยาว มะเขือต่างๆ บวบ พริก เป็นต้น มีพื้นที่เพาะปลูกเฉลี่ยปีละ 2,841 ไร่ ผลผลิตเฉลี่ย 1,629 ตันต่อปี

1.2 ผลิตภัณฑ์จากสัตว์บก

- สุกร จังหวัดพัทลุง ีการผลิตสุกรได้เป็นอันดับหนึ่งของภาคใต้ โดยในปี พ.ศ. 2535 มีจำนวนสุกร 120,473 ตัว
- โค จังหวัดพัทลุงมีการผลิตโคเนื้อและโคนม เป็นจำนวนมากในสามอันดับแรกของภาคใต้ โดยในปี พ.ศ. 2535 มีจำนวนโคเนื้อ 88,099 ตัว โคนมจำนวน 1,655 ตัว
- สัตว์เลี้ยงอื่นๆ เช่น แพะ แกะ มีจำนวนเพียงเล็กน้อย

1.3 การผลิตสัตว์น้ำ

แหล่งผลิตสัตว์น้ำที่สำคัญ ได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอเมือง ประมาณ 83,750 ไร่ อำเภอเขาชัยสน 20,000 ไร่ อำเภอกวนขนุน 43,000 ไร่ และอำเภอปากพะยูน 68,750 ไร่ มีครัวเรือนที่ประกอบอาชีพเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ 5,068 ราย ในปี พ.ศ. 2536

ปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้ในระหว่าง พ.ศ. 2531-2535 เฉลี่ยปีละ 253,521 กิโลกรัม แต่แนวโน้มปริมาณสัตว์น้ำลดลง เนื่องจากการล้มเลิกกิจการเลี้ยงกุ้งกุลาดำ

2. การผลิตภาคอุตสาหกรรม

โรงงานอุตสาหกรรมในจังหวัดพัทลุง ส่วนใหญ่เป็นโรงสีข้าว มีจำนวน 699 โรงงาน มีเงินทุน 88,591,891 บาท คิดเป็น 79.61 % ของจำนวนโรงงานทั้งหมด อุตสาหกรรมบริการ มีจำนวน 95 โรงงาน มีเงินลงทุน 42,014,500 บาท คิดเป็น 10.82 % ของจำนวนโรงงานทั้งหมด อุตสาหกรรมอื่นๆมีจำนวน 84 โรงงาน เงินลงทุน 106,949,702 ล้านบาท คิดเป็น 9.57 % ของจำนวนโรงงานทั้งหมด การขยายตัวของโรงงานเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 4.6 ต่อปี

3. สินค้านำเข้าและสินค้าส่งออก

ก. สินค้านำเข้า

สินค้านำเข้าในจังหวัดพัทลุง ส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่แปรรูปแล้ว และเป็นสินค้าอุปโภคบริโภค เช่น

- น้ำตาลทราย ปีละ 384 ตัน มูลค่า 4.6 ล้านบาท
- อาหารสุกร ปีละ 19,400 ตัน มูลค่า 14,453,000 ล้านบาท
- ปูนซีเมนต์ ปีละ 240,000 ตัน มูลค่า 432 ล้านบาท
- ข้าวสารคุณภาพดี น้ำมันเชื้อเพลิง น้ำมันหล่อลื่น วัสดุก่อสร้าง อื่นๆ

และสินค้าอุปโภคบริโภคที่จำเป็นแก่การครองชีพ

ข. สินค้าส่งออก

สินค้าส่งออกที่สำคัญได้แก่

- ข้าว ปีละ 146,000 ตันข้าวเปลือก มูลค่า 483 ล้านบาท
- ยางพารา ปีละ 70,000 ตัน มูลค่า 1,225 ล้านบาท
- สุกรมีชีวิต ปีละ 42,000 ตัว มูลค่า 90 ล้านบาท
- ไม้ยางพาราแปรรูป ปีละ 1,400 ลบ.ม. มูลค่า 13 ล้านบาท
- ไม้แปรรูป ปีละ 2,250 ลบ.ม. มูลค่า 9 ล้านบาท
- PALIET ปีละ 10,000 ตัว มูลค่า 4.5 ล้านบาท
- นอกจากนี้ยังมี โคมีชีวิต นมพาสเจอร์ไรท์ สัตว์น้ำ ตลอดจนพืชผักและ

ผลไม้

4. การเงินและการธนาคาร

ในช่วงปีพ.ศ. 2531-2535 เงินฝากของธนาคารพาณิชย์ในจังหวัดพัทลุง มีอัตราเพิ่มขึ้น เฉลี่ยร้อยละ 18.57 ต่อปี อัตราเพิ่มขึ้นของสินเชื่อเฉลี่ยร้อยละ 22.99 ต่อปี สัดส่วนของเงินเชื่อ/เงินฝาก มีอัตราเฉลี่ย 0.61 ส่วนใหญ่เป็นสินเชื่อเพื่อซื้อที่อยู่อาศัย และจักรยานยนต์ของข้าราชการ

5. การท่องเที่ยว

มีผู้มาท่องเที่ยวในจังหวัดพัทลุงในปี พ.ศ. 2530 จำนวน 242,450 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ของผู้เยี่ยมชมเยือนทั่วประเทศ หรือร้อยละ 3.0 ของผู้เยี่ยมชมเยือนภาคใต้ โดยเป็นชาวไทยร้อยละ 99.9 และชาวต่างประเทศร้อยละ 0.1 การเยี่ยมชมเยือนส่วนใหญ่ เป็นเรื่องการติดต่อธุรกิจ และเยี่ยมญาติ โดยมีการเดินทางมากในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนพฤษภาคม และลดลงมากในช่วงเดือนกันยายนถึงเดือนธันวาคม ซึ่งเป็นฤดูฝน การพักรแรมของชาวไทยตามโรงแรมมีร้อยละ 36.2 เฉลี่ยการพัก 1.6 วัน ชาวต่างประเทศร้อยละ 99.8 พักโรงแรมและมีระยะเวลาในการพักรแรม 2.1 วัน

แหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติมี 17 แห่ง โบราณสถาน โบราณวัตถุ และวัฒนธรรมจำนวน 8 แห่ง นักท่องเที่ยวให้ความสนใจสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ คือ เขตห้ามล่าสัตว์ทะเลน้อย หาดแสนสุขลำปำ วัดถ้ำคูหาสวรรค์ บ่อน้ำร้อนเขาชัยสน อุทยานแห่งชาติเขาปู่-เขาย่า และน้ำตกไพรวัลย์ โรงแรมในจังหวัดพัทลุงมี 4 แห่ง รีสอร์ท 3 แห่ง และบังกาโล 7 แห่ง บริษัททัวร์ 4 แห่ง

สภาพทางสังคม

1. โครงสร้างประชากร

ในปี พ.ศ. 2535 จังหวัดพัทลุงมีประชากรทั้งสิ้น 474,546 คน เป็นชาย 235,469 คน และหญิง 239,095 คน ประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไปที่สามารถศึกษาสูงกว่าระดับประถมศึกษานั้นมีเพียงร้อยละ 18.8 ของประชากรที่มีอายุ 6 ปี ขึ้นไปทั้งสิ้น ประชากรที่มีอายุตั้งแต่ 13 ปี ขึ้นไปที่มีงานทำในรอบปี (1 เมษายน 2532 - 31 มีนาคม 2533) พบว่ามีผู้มีงานทำทั้งสิ้น 248,818 คน โดยแบ่งเป็นสัดส่วนดังนี้ ร้อยละ 83.4 เป็นผู้ประกอบอาชีพทางการเกษตร ร้อยละ 4.6 ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการค้า และ

ร้อยละ 4 ประกอบอาชีพช่างและกรรมกร สำหรับผู้ที่ประกอบอาชีพในเขตเทศบาล นั้น ร้อยละ 27.3 ประกอบอาชีพค้าขาย รองลงมาได้แก่ อาชีพทางการเกษตร ร้อยละ 17.6 และอาชีพผู้ปฏิบัติงานที่ใช้วิชาชีพ วิชาการ ร้อยละ 16.7

การกระจายตัวของประชากรเป็นรายอำเภอ พ.ศ. 2535 ปรากฏว่า อำเภอเมืองพัทลุงมีประชากรอาศัยอยู่มากที่สุด จำนวน 137,758 คน รองลงมาได้แก่ อำเภอกวนขนุน 84,056 คน อำเภอปากพะยูน 49,703 คน อำเภอเขาชัยสน 43,959 คน อำเภอศรีบรรพต จำนวน 14,915 คน ความหนาแน่นของประชากร เฉลี่ยในปี พ.ศ. 2535 139 คนต่อตารางกิโลเมตร

ด้านการเคหะ ประชาชนในเขตเทศบาลปลูกสร้างที่อยู่อาศัยด้วยวัสดุที่ถาวรกว่าผู้อยู่นอกเขตเทศบาล ผู้อยู่อาศัยในเขตเทศบาลมีกรรมสิทธิ์ในที่พักอาศัย ร้อยละ 94.5 และนอกเขตเทศบาลร้อยละ 99.3 นอกจากนี้ร้อยละ 12.7 มีน้ำประปาใช้ โดยในเขตเทศบาลมีประปาใช้ร้อยละ 64.9 นอกเขตเทศบาลร้อยละ 8.1 ผู้อยู่อาศัยในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาลมีไฟฟ้าใช้ร้อยละ 97.9 และ 86.1 ตามลำดับ

การใช้เชื้อเพลิง ในเขตเทศบาลใช้แก๊สร้อยละ 73.8 และนอกเขตเทศบาล ร้อยละ 3.1 ใช้ถ่านเป็นเชื้อเพลิง ร้อยละ 13.9 และนอกเขตเทศบาลร้อยละ 49.4

ผู้อยู่อาศัยในเขตเทศบาลใช้ส้วมร้อยละ 97 และนอกเขตเทศบาลใช้ส้วม ร้อยละ 86.8

2. แรงงาน

ในระหว่างปี พ.ศ. 2531-2535 มีการเปลี่ยนแปลงของผู้ใช้แรงงานดังต่อไปนี้

จำนวนผู้อยู่ในกำลังแรงงานมีจำนวน 174,085 คน ในปี พ.ศ. 2531 และเพิ่มขึ้นเป็น 242,720 คน ในปี พ.ศ. 2535 โดยเป็นผู้รอฤดูกาล (อาชีพเกษตร) 9.7 % ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานในปี พ.ศ. 2531 และเพิ่มเป็น 16.5 % ในปี พ.ศ. 2535 นอกจากนี้ ผู้ว่างงานเปลี่ยนแปลงจากจำนวน 41,468 คน หรือ 23.8 % ของผู้อยู่ในกำลังแรงงานทั้งหมดในปี พ.ศ. 2531 เป็น 5 % ในปี พ.ศ. 2535 และผู้มีงานทำจำนวน 115,653 คน หรือ 66.4 % ของผู้อยู่ในแรงงานทั้งหมดในปี พ.ศ. 2531 เปลี่ยนเป็น 78.4 % ในปี พ.ศ. 2535

3. การศึกษา

ก. การศึกษาในระบบโรงเรียน

- การศึกษาภาคบังคับได้แก่ การศึกษาในระดับประถมศึกษา อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานการประถมศึกษาและเอกชนบางส่วน โรงเรียนระดับนี้มีกระจายอยู่ตามหมู่บ้านและชุมชนทั่วไป ในปีพ.ศ. 2535 มีจำนวน 261 โรงเรียน

- ระดับมัธยมศึกษา อยู่ในความรับผิดชอบและบริหารโดยกรมสามัญศึกษา ในปี พ.ศ. 2535 มีจำนวน 28 โรงเรียน โรงเรียนเอกชน 8 โรงเรียนและโรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม 8 โรงเรียน

- การศึกษาระดับอาชีวศึกษา สถาบันที่เปิดสอนนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา ใน พ.ศ. 2535 มี 5 แห่ง เป็นของรัฐบาล 2 แห่ง เปิดสอนในระดับ ปวช,ปวท, และปวส.

- การศึกษาในระดับอุดมศึกษา ขณะนี้มีการดำเนินการจัดตั้งวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ตำบลทะเลน้อย อำเภอควนขนุน นับเป็นสถาบันระดับอุดมศึกษาแห่งแรกในจังหวัดพัทลุง

ข. การศึกษาในระบบนอกโรงเรียน

การศึกษานอกโรงเรียนมีการดำเนินการ 3 ลักษณะ คือ

1. การให้ความรู้พื้นฐานในการดำรงชีวิต
2. การให้ข้อมูลข่าวสาร เช่น การจัดรายการวิทยุ นิทรรศการ ที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน ฯลฯ

3. การเพิ่มพูนความรู้และทักษะวิชาชีพ ให้แก่กลุ่มที่สนใจและการศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ

จำนวนโรงเรียนในระดับต่างๆของจังหวัดพัทลุงมีจำนวนทั้งสิ้น 317 โรงเรียน ในระดับต่างๆ มีครู 5,646 คน นักเรียน 102,046 คน

4. ศาสนาและขนบธรรมเนียมประเพณี

ประชาชนในจังหวัดพัทลุงนับถือศาสนาพุทธร้อยละ 86.99 ศาสนาอิสลามร้อยละ 11.41 นอกนั้นนับถือคริสต์และศาสนาอื่นๆ ประชาชนในชนบทยังยึดมั่น

ศรัทธาต่อ ขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมดั้งเดิม เช่น วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับศาสนา ได้แก่ การบวช งานศพ ประเพณีชักพระ ประเพณีทำบุญเดือนสิบ เป็นต้น

5. การสาธารณสุข

ในปี พ.ศ. 2535 จังหวัดพัทลุงมีการบริการสาธารณสุขระดับต่างๆ ดังนี้

- โรงพยาบาลของรัฐ	9	แห่ง
- โรงพยาบาลเอกชน	1	แห่ง
- สถานีอนามัย	110	แห่ง
- สถานีบริการสาธารณสุขชุมชน	5	แห่ง
- คลินิกแพทย์	25	แห่ง
- ร้านขายยาแผนปัจจุบัน/แผนโบราณ	53	แห่ง
- คลินิกทันตกรรม	9	แห่ง

จำนวนบุคลากรแพทย์ต่อประชากร มีแพทย์ 1 คนต่อประชากร 11,705 คน ซึ่งนับว่ายังขาดแคลนบุคลากรทางการแพทย์อยู่เป็นจำนวนมาก อัตราการเพิ่มของประชากรต่อปี 13.00 ต่อประชากร 1,000 คน

การถือครองที่ดินและการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตร

1. ขนาดเนื้อที่ถือครอง

เนื้อที่ถือครองต่อครอบครัวในระหว่างปี พ.ศ. 2519-2531 ประมาณ 19-21 ไร่ ต่อครัวเรือน หรือเฉลี่ย 20.06 ไร่ ต่อครัวเรือน

2. ลักษณะการถือครองที่ดิน

จากเนื้อที่ถือครองทั้งหมด 1,148,240 ไร่ ใน พ.ศ. 2534 แบ่งตามลักษณะการถือครองได้ดังนี้

- เป็นของตนเอง จำนวน 945,550 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 82.35
- เช่าผู้อื่น จำนวน 40,513 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 3.53
- รับจ้างและจ้างผู้อื่น จำนวน 95,686 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 8.33
- ได้ทำฟรี จำนวน 66,491 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 5.79

3. การใช้ที่ดิน

จากการศึกษาโดยใช้ภาพถ่ายดาวเทียม จังหวัดพัทลุงปี พ.ศ. 2536 สามารถแบ่งประเภทการใช้พื้นที่จังหวัดพัทลุงออกได้กว้างๆ ดังนี้

- พื้นที่เกษตรกรรม ปลูกยางพารา 658,611 ไร่ ปลูกข้าว 676,150 ไร่ ปลูกพืชอื่นๆ 81,370 ไร่ นาถั่ว 1,518 ไร่ รวมพื้นที่การเกษตรทั้งสิ้น 1,417,649 ไร่ หรือร้อยละ 66.24 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

- พื้นที่ป่าไม้ มีพื้นที่ป่าประมาณ 431,340 ไร่ หรือร้อยละ 20.15 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด เป็นพื้นที่ป่าผลัดใบ 388,972 ไร่ และป่าพรุ 42,368 ไร่

- พื้นที่เขตชุมชน มีเนื้อที่ประมาณ 44,286 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 2.07 ของเนื้อที่ทั้งจังหวัด

- พื้นที่อื่นๆ ได้แก่ แหล่งน้ำ ที่ลุ่มน้ำจืดประมาณ 247,021 ไร่ หรือร้อยละ 11.54 ของเนื้อที่ทั้งจังหวัด

สำหรับพื้นที่การเกษตรมีพื้นที่ที่อยู่ในเขตชลประทาน ประมาณ 245,558 ไร่ หรือร้อยละ 11.47 ของพื้นที่ทั้งจังหวัด และพื้นที่ที่มีศักยภาพการชลประทาน 138,828 ไร่ หรือร้อยละ 6.49 ของเนื้อที่ทั้งจังหวัด

ผลิตภัณฑ์มวลรวม

โครงสร้างการผลิตของจังหวัดพัทลุง ยังคงพึ่งพาสาขาเกษตรกรรม เป็นหลักดังในปี พ.ศ. 2534 สาขานี้มีผลิตภัณฑ์มวลรวมคิดเป็นส่วนแบ่งร้อยละ 32.1 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมทั้งหมดรองลงมาได้แก่ สาขาการค้าส่ง และค้าปลีกร้อยละ 23.3 และสาขาบริการร้อยละ 10.8 ในช่วงระหว่างปีพ.ศ. 2530-2534 เศรษฐกิจของจังหวัดพัทลุง มีอัตราการเติบโตเฉลี่ยเพียงร้อยละ 4.45 ต่อปี ต่ำกว่าอัตราการเติบโตโดยเฉลี่ยของภาคได้ในระยะเวลาเดียวกัน ซึ่งเท่ากับร้อยละ 8.52 ต่อปี และของประเทศ ซึ่งเท่ากับร้อยละ 11.24 ต่อปี

สาขาการผลิตของจังหวัดที่มีอัตราการเติบโตสูงสุดได้แก่ สาขานาการ ประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์ ร้อยละ 12.90 ต่อปี รองลงมาได้แก่สาขาการไฟฟ้าและการประปาร้อยละ 12.69 ต่อปี และสาขาการคมนาคมขนส่งร้อยละ 11.44 ต่อปี ส่วน

สาขาเกษตรกรรมอันเป็นสาขาการผลิตหลักของจังหวัด มีการเติบโตร้อยละ 0 ต่อปี นับเป็นอันดับสุดท้ายเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาการผลิตอื่นของจังหวัด

ศักยภาพและข้อจำกัดในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง

1. ศักยภาพในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง

ก. กายภาพ ลักษณะภูมิประเทศส่งเสริมต่อการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ

ข. ลักษณะภูมิอากาศ มีปริมาณน้ำฝนถึง 1,853.5 มม.ต่อปี และความเร็วลมอยู่ระหว่าง 1-2 เมตรต่อวินาที ซึ่งไม่เกิดปัญหาด้านวาตภัย และมีปริมาณน้ำที่อุดมสมบูรณ์

ค. ทรัพยากรธรรมชาติ

1) ทรัพยากรดิน

ดินในจังหวัดพัทลุงสามารถปรับปรุงและดัดแปลงไปปลูกพืชได้หลายชนิด หากจะนำพื้นที่ทำนามาพัฒนาเป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ปลูกผักและไม้ผลก็สามารถกระทำได้

2) ทรัพยากรน้ำ

ในจังหวัดพัทลุงมีปริมาณน้ำท่า 2,590.6 ล้านลบ.ม.ต่อปี และมีระบบชลประทานในฤดูฝนมากที่สุดในภาคใต้

3) ทรัพยากรป่าไม้

ในจังหวัดพัทลุงมีพื้นที่ป่าไม้ทั้งสิ้น 486.98 ตารางกิโลเมตร สามารถจัดเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้

4) ทรัพยากรธรณี

ในปัจจุบันยังไม่มี การสำรวจปริมาณที่แน่นอนของแหล่งแร่ชนิดต่างๆ ในจังหวัดพัทลุง จึงไม่สามารถประเมินศักยภาพของการที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมเหมืองแร่ต่างๆ ได้

ง. โครงสร้างพื้นฐาน

1) การคมนาคมทางบก

เส้นทางคมนาคมทางบกของจังหวัดพัทลุง อยู่ในเกณฑ์ดีและมีปริมาณพอสมควร นอกจากนี้ยังมีทางรถไฟซึ่งพาดผ่านจากเหนือจดใต้

2) การคมนาคมทางน้ำ

ปัจจุบันลคบทบาทาง แต่ยังมี การติดต่อสัญจรระหว่างอำเภอ ระโนด และจังหวัดพัทลุงอยู่

3) การคมนาคมทางอากาศ

สามารถติดต่อกับสนามบินหาดใหญ่ และสนามบินจังหวัดตรังได้ ในระยะทาง 109 และ 60 กิโลเมตร ตามลำดับ

4) ระบบไฟฟ้า

มีสถานีไฟฟ้า 1 สถานี กำลังผลิต 50 เมกกะวัตต์ ปัจจุบันใช้งาน เพียง 20.6 เมกกะวัตต์ ยังคงมีความสามารถในการจ่ายไฟได้อีกประมาณ 30 เมกกะวัตต์

5) ประปา

จังหวัดพัทลุงมีการให้บริการประปา 2 แห่ง และมีการขยายการ ประปาเพิ่มเติมอีก ซึ่งโดยทั่วไปในชุมชนเมืองจะ ไม่มีการขาดแคลนน้ำใช้

6) ระบบสื่อสารและคมนาคม

จังหวัดพัทลุงมีการขยายหมายเลขโทรศัพท์ในปี พ.ศ. 2538 จำนวน 1,408 เลขหมาย จนถึงปี พ.ศ. 2540 ซึ่งจะทำให้มีเลขหมายเพิ่มเติมประมาณ 1,920 เลขหมาย

จ. ศักยภาพด้านสังคม

1) การศึกษา

ประชากรในจังหวัดพัทลุงมีการศึกษาสูงกว่า ม.6 คิดเป็นร้อยละ 55 ของประชากร ที่ได้รับการศึกษาและในแต่ละปีมีผู้สำเร็จการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา ถึงมหาวิทยาลัยจำนวน 24,637 คน

2) สาธารณสุข

จากข้อมูลย้อนหลัง 5 ปี ระหว่าง พ.ศ. 2531-2535 พบว่าผู้เจ็บป่วยจากโรคสำคัญต่างๆ เช่น อหิวาต์ระบาด ไข้ไม่ทราบสาเหตุ ปอดบวม มาเลเรีย ตาแดง ไข้หวัดใหญ่ บิด กามโรค อาหารเป็นพิษ มีจำนวนเปลี่ยนแปลงโดยมีแนวโน้มลดลงชี้ให้เห็นว่าประชาชนในจังหวัดพัทลุงมีสุขภาพอนามัยที่ดีขึ้น

3) ศาสนา

ประชาชนส่วนใหญ่ในจังหวัดพัทลุงจำนวน 412,851 คน นับถือศาสนาพุทธ 54,147 คน นับถือศาสนาอิสลาม และ 1,157 คนนับถือศาสนาคริสต์และศาสนาอื่นๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่าจะไม่เกิดปัญหาความขัดแย้งในการประกอบศาสนกิจ

ฉ. ศักยภาพด้านแรงงาน

1) คุณภาพแรงงาน

แรงงานที่มีคุณภาพในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในจังหวัดพัทลุงผลิตได้ 4,198 คน และในปี พ.ศ. 2541 คาดว่าจะสามารถผลิตบุคคลากรในระดับปริญญาตรีได้

2) จำนวนแรงงาน

แรงงานในภาคเกษตรกรรมมีจำนวน 28,338 ครั้วเรือน และเป็นแรงงานนอกภาคเกษตรกรรม 7,125 ครั้วเรือน ซึ่งสามารถนำแรงงานในภาคเกษตรกรรมมาใช้ในอุตสาหกรรมได้

3) ค่าจ้างแรงงาน

ค่าจ้างแรงงานในภาคอุตสาหกรรมเป็นค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ ซึ่งยังมีราคาถูกมาก เมื่อเทียบกับเมืองใหญ่ๆ

ข. ศักยภาพด้านการเพาะปลูก

พื้นที่ในจังหวัดพัทลุงเหมาะสำหรับการเกษตร เพราะมีสภาพดินที่เหมาะสม และมีปริมาณน้ำที่อุดมสมบูรณ์

ข. ศักยภาพด้านการเลี้ยงสัตว์

สัตว์เลี้ยงที่มีมากในจังหวัดพัทลุง และเป็นสัตว์เลี้ยงที่สำคัญ คือ สุกร โคเนื้อ และโคนม เนื่องจากจังหวัดพัทลุงจัดเป็นเขตปลอดโรค และมีการผลิตข้าว ทำให้มีอาหารสัตว์หรือส่วนผสมของอาหารสัตว์ ซึ่งเหมาะต่อการผลิตสัตว์บางประเภท

ณ. ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ

เนื่องจากสัดส่วนระหว่างเงินให้กู้และเงินฝาก อยู่ที่อัตราร้อยละ 65.3 ทำให้นักลงทุนมีโอกาสที่จะกู้ยืมเพื่อการลงทุนได้อีกมาก

1) การจัดตั้งเขตการค้าเสรี (AFTA)

การดำเนินการดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยาง ปาล์ม น้ำมัน โคนม ผลไม้บรรจุกระป๋อง หินอ่อน การท่องเที่ยว และธุรกิจโรงแรม อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์ไม้ และรองเท้ายาง ซึ่งในส่วนของจังหวัดพัทลุงคาดว่าจะได้รับผลกระทบ ด้านการท่องเที่ยว และปศุสัตว์ด้านโคนม

2) โครงการพัฒนาสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ

โครงการนี้มีผลกระทบโดยตรงต่อ 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ อย่างไรก็ตามจังหวัดพัทลุงอาจได้รับผลกระทบต่อเนื่องในด้านการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมผักและผลไม้กระป๋อง และน้ำยางพารา และอาจเป็นแหล่งสนับสนุนด้านอาหาร และวัตถุดิบ สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรแก่พื้นที่สามเหลี่ยมเศรษฐกิจได้

3) โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคใต้

โครงการนี้มีผลกระทบต่อ 5 จังหวัดภาคใต้ตอนบน อันได้แก่ สุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา และภูเก็ต โอกาสและผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดกับจังหวัดพัทลุง ได้แก่ การท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมบางประเภท

ญ. ตักยภาพด้านการท่องเที่ยว

จากการศึกษาของสถาบันวิจัยและพัฒนา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คาดว่า ในปี พ.ศ. 2554 จะมีความต้องการห้องพักเพิ่มขึ้นจำนวน 500 ห้อง

2. ข้อจำกัดในการลงทุนของจังหวัดพัทลุง

2.1 ข้อจำกัดทางกายภาพ

ก. สภาพพื้นที่และที่ตั้ง โดยปกติจะเกิดปัญหาน้ำท่วมในบริเวณที่ราบลุ่มด้านตะวันออกของจังหวัดอยู่เนืองๆ

ข. ลักษณะภูมิอากาศ จากลักษณะการกระจายตัวของฝน เป็นปัญหาต่อการท่องเที่ยว และต่อการชักลากไม้ในการตัดไม้เพื่อใช้ในอุตสาหกรรมไม้ยางพารา

ค. ทรัพยากรธรรมชาติ

1) ทรัพยากรดิน

บริเวณที่ราบลุ่มเหมาะสมสำหรับปลูกข้าวและทำทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ แต่ไม่เหมาะสมกับไม้ผล

2) ทรัพยากรน้ำ

- พื้นที่ที่ไม่เหมาะสมแก่การสร้างอ่างเก็บน้ำ
- สายน้ำสั้น ทำให้เกิดน้ำท่วมฉับพลัน
- ขาดแคลนน้ำในฤดูแล้ง เนื่องจากลุ่มน้ำเล็กและสั้น

ซึ่งเป็นข้อจำกัดในการพัฒนาแหล่งน้ำที่เป็นสาธารณูปโภคพื้นฐาน ในการดำเนินการวางแผนพัฒนาการลงทุนในจังหวัดพัทลุง

3) ทรัพยากรป่าไม้

ปัจจุบันจังหวัดพัทลุงมีป่าไม้เหลืออยู่เพียง 14.22 % ของพื้นที่ทั้งจังหวัด แม้ว่าจะมีรายงานจำนวนป่าไม้วัวว่ามีพื้นที่รวม 1,227.8 ตารางกิโลเมตร หรือ 35.85 % ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

4) ทรัพยากรธรณี

แม้ว่าจะมีรายงานว่าจังหวัดพัทลุงมีแร่ต่างๆ เช่น พลวง เหล็ก ตะกั่ว และวุลแฟรม แต่ปรากฏว่ามีผู้ดำเนินการเกี่ยวกับแหล่งแร่ น้อยมาก เพียง 3 รายเท่า

นั้น เนื่องจากไม่มีการสำรวจปริมาณแหล่งแร่ชนิดต่างๆที่แน่นอนในจังหวัดพัทลุง ประกอบกับราคาแร่ชนิดต่างๆในตลาดโลกมีราคาคงต่ำ

ง. โครงสร้างพื้นฐาน

1) การคมนาคมทางบก

ถนนสายหลักที่วิ่งผ่านจังหวัดพัทลุงอันได้แก่ ถนนสายเอเชีย และ ถนนเพชรเกษม ซึ่งเป็นถนน 2 ช่องทางจราจรเท่านั้น ส่วนถนนเลียบริมทะเลสาบสงขลา ยังไม่ได้รับการพัฒนาให้ติดต่อได้โดยสะดวกและทั่วถึงกัน

2) เส้นทางคมนาคมทางน้ำ

ปัจจุบันการคมนาคมทางน้ำลดบทบาทลงมา และท่าเรือน้ำลึก ในจังหวัดพัทลุงไม่มี เนื่องจากไม่มีพื้นที่ติดต่อชายฝั่งทะเลเลย จึงต้องอาศัยท่าเทียบเรือ สงขลา และท่าเทียบเรือจังหวัดตรัง แต่ในปัจจุบันขนส่งออกทางท่าเรือกรุงเทพ

3) ระบบประปา

ระบบประปาในปัจจุบันไม่สามารถรองรับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หรือขนาดกลาง ที่มีการใช้น้ำปริมาณมากได้ เช่น โรงงานแปรรูปอาหารทะเล เป็นต้น จำเป็นต้องหาแหล่งน้ำเสริม

4) ระบบสื่อสารและโทรคมนาคม

การติดต่อภายในประเทศและต่างประเทศมีโอกาasเป็นไปได้ แต่ยังมี การบริการเป็นปริมาณน้อย จำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบโทรศัพท์ โทรสาร และการ สื่อสารด้านอื่นๆขึ้น

2.2 ข้อจำกัดด้านสังคม

1) ความปลอดภัยในทรัพย์สิน

อาชญากรรมยังคงมีอยู่ แม้จะไม่ใช่ปัญหาที่รุนแรงมากนัก แต่ส่ง ผลกระทบในทางลบต่อนักลงทุนนอกจังหวัด ปัญหาที่ค่อนข้างมากคือ คดียาเสพติด

2) ด้านสาธารณสุข

จำนวนบุคลากรแพทย์ต่อประชากรยังอยู่ในอัตราที่ต่ำ ซึ่งเป็นสิ่ง ที่ชี้ให้เห็นว่ายังมีความขาดแคลนบุคลากรแพทย์จำนวนมาก

3) ด้านแรงงาน

แรงงานส่วนใหญ่มาจากภาคเกษตรกรรม และอยู่ในสังคมเกษตรกรรม ทำให้ไม่มีการรักษาภาวะเบียบของโรงงานอุตสาหกรรมหรือไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับภาวะเบียบได้ดี

2.3 ข้อจำกัดด้านการเกษตร

1) การเพาะปลูก

เกษตรกรนิยมปลูกยางพาราและข้าวแม้จะมีราคาตกต่ำ และไม่นิยมการเปลี่ยนอาชีพหรือพัฒนาอาชีพไปปลูกพืชอื่น เช่น พืชผักและผลไม้ ทำให้ผลผลิตการเกษตรราคาตกต่ำ

2) การเลี้ยงสัตว์

สัตว์เลี้ยงหลัก 2 ชนิดในจังหวัดพัทลุงที่ประสบปัญหาต่าง ๆ กันคือ

- ปัญหาด้านการตลาดสำหรับสุกร
- ปัญหาด้านการเลี้ยงและทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์สำหรับโค
- ปัญหาด้านคุณภาพแรงงานสำหรับการเลี้ยงโคนม

2.4 ข้อจำกัดด้านเศรษฐกิจ

มีภาวะการกู้ยืมเพื่อการลงทุนน้อย ส่วนใหญ่กู้เพื่อการเพิ่มคุณภาพชีวิต เช่น ซื้อบ้าน ซื้อรถจักรยานยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้จังหวัดพัทลุงยังไม่ได้มีการพิจารณาให้อยู่ในเขตสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ และสะพานเศรษฐกิจ

2.5 ข้อจำกัดด้านการท่องเที่ยว

โรงแรมและสถานบริการต่างๆ ตลอดจนสถานที่ท่องเที่ยวยังมีมาตรฐานต่ำ รวมทั้งการให้บริการยังไม่มี

ทิศทางการพัฒนาแผนลงทุนจังหวัดพัทลุง

สรุปการพัฒนาการลงทุนด้านต่างๆ ได้จากข้อจำกัดและศักยภาพดังนี้

วัตถุดิบ	ศักยภาพ	ข้อจำกัด
1. ยางพารา	1. พื้นที่เพาะปลูกมีจำนวน 658,611 ไร่ 2. มีโรงเลื่อยไม้ขนาดเล็กเพียง 2 โรงงาน 3. ไม่มีโรงบ่มยางหรือโรงงานน้ำยางพาราเลย 4. ปริมาณเนื้อไม้มีมากเพียงพอตั้งโรงงานขนาดกลางได้ประมาณ 13-15 โรงงาน	1. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน 2. การถือครองที่ดินเป็นแปลงเล็ก ๆ ประมาณ 20 ไร่ 3. มีโรงงานรับซื้อยางแผ่นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และจังหวัดตรัง
2. ไม้ผล	1. สามารถปลูกได้หลายชนิด เช่น ทุเรียน ลองกอง มังคุด มะพร้าว ฯลฯ	1. ชนิดของผลไม้ที่ปลูกส่วนใหญ่เหมาะสมสำหรับรับประทานสดมากกว่านำมาแปรรูป 2. ไม่มีโรงงานแปรรูปผลไม้อยู่ในจังหวัดพัทลุง 3. มีพื้นที่เพาะปลูกน้อยไม่เกิน 38,000 ไร่ 4. ผลผลิตไม่ได้ขนาดหรือคุณภาพไม่สม่ำเสมอสำหรับโรงงานแปรรูป 5. ปริมาณไม่สม่ำเสมอทั้งปี

วัตถุดิบ	ศักยภาพ	ข้อจำกัด
3. โคนม	1. สามารถเลี้ยงโคนมได้ 2. สามารถเพิ่มปริมาณนมต่อแม่โคได้จาก 8 ลิตร เป็น 10-12 ลิตร ต่อแม่วัว 1 ตัว 3. มีตลาดรองรับมากกว่า 10 ดันต่อวัน ทั้งในจังหวัด และจังหวัดข้างเคียง 4. สามารถเพิ่มปริมาณการเลี้ยงโคนมได้อีกประมาณ 3-6 เท่า เพื่อให้เพียงพอต่อกำลังการผลิตของโรงงานสหกรณ์โคนม	1. แรงงานที่มีคุณภาพในการดูแลและเลี้ยงดูวัว มีน้อย 2. ต้องการทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์เพิ่มขึ้น 3. ปริมาณน้ำนมยังต่ำ ประมาณ 6-8 ลิตรต่อตัว 4. สหกรณ์โคนมรับซื้อน้ำนมทั้งหมดได้ ซึ่งปัจจุบันผลิตได้เพียง 3 ดันต่อวัน 5. การเจรจาด้วยข้อตกลงทั่วไปเกี่ยวกับภาษีศุลกากรและการค้าของโลก(GATT) และการเปิดเขตการค้าเสรีกับอาเซียน(AFTA)จะส่งผลกระทบกระเทือนต่อราคานมในอนาคต

	ศักยภาพ	ข้อจำกัด
4. โคเนื้อ	1. ปริมาณ 88,099 ตัว 2. พื้นที่สามารถพัฒนาเป็นแปลงหญ้าได้ 3. ได้รับการสนับสนุนให้เลี้ยงโคเพิ่มปีละ 500 ตัว 4. มีตลาดภายนอกจังหวัดปีละประมาณ 60,000 ตัว (ส่งถูกต้องตามกฎหมายปีละ 24,000 ตัว) 5. เป็นเขตปลอดโรค	1. แรงงานในการเลี้ยงโคหายากเนื่องจากต้องดูแลใกล้ชิด 2. โคส่วนใหญ่ เป็นพันธุ์พื้นเมือง มีข้อจำกัดในด้านการตลาด 3. ปัญหาการแปรรูปผลิตภัณฑ์เป็นไปได้ยาก 4. เนื้อที่ถือครองต่อครอบครัวมีขนาดเล็ก (20 ไร่) เป็นอุปสรรคในการพัฒนาการเลี้ยงโคเนื้อเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ในเชิงพาณิชย์
5. สุกร	1. มีศักยภาพในการเพิ่มจำนวนการผลิตได้สูง เนื่องจากมีแหล่งวัตถุดิบด้านอาหารภายในจังหวัด 2. ผลิตได้รวดเร็วภายใน 1 ปี 3. มีจำนวนผู้เลี้ยงสุกรมาก จึงสามารถเพิ่มปริมาณการผลิตสุกรเพื่อใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับโรงงานแปรรูปได้อย่างเพียงพอและรวดเร็ว 4. สามารถแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อาหารประเภทอื่นได้ เช่น แหนม กุนเชียง ไส้กรอก เป็นต้น	1. ปัญหาด้านการตลาดบางครั้งราคาตกต่ำประมาณ กก.ละ 15 บาท 2. เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นรายย่อย เลี้ยงจำนวน 2-5 ตัวต่อครอบครัว 3. การเลี้ยงยังไม่ถูกต้องตามมาตรฐาน ทำให้คุณภาพเนื้อสุกรต่ำ 4. โรงงานแปรรูปเนื้อสุกรในจังหวัดยังมีน้อยไม่เพียงพอต่อปริมาณสุกรที่ผลิตได้

	ศักยภาพ	ข้อจำกัด
6. แร่ธาตุ	1. มีปุ๋ยฟอสเฟต พลัง เหล็ก ตะกั่ว ดีบุก วุลแฟรม และขี้ปซัม 2. มีแรงงานจำนวนมาก 3. การคมนาคมดี	1. แร่ชนิดต่างๆ ส่วนใหญ่ยังไม่มี การสำรวจปริมาณสำรองที่แน่นอน 2. ราคาของแร่ชนิดต่างๆ ส่วนใหญ่มีราคาค่อนข้างต่ำ 3. มีจำนวนน้อยไม่คุ้มค่าการลงทุน 4. ส่วนใหญ่อยู่ในเขตป่าสงวน มีปัญหาด้านสัมปทาน 5. มีปัญหาเรื่องความปลอดภัยในทรัพย์สิน
7. อุตสาหกรรมท่องเที่ยว	1. มีแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ 17 แห่ง และโบราณสถาน 8 แห่ง 2. ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว ยังมีราคาสูง (อาหารที่พัก และบริการ) 3. การคมนาคมสะดวก สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวได้ง่าย 4. มีแหล่งเงินทุนในระบบมาก	1. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน 2. คุณภาพของการบริการยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ขาดโรงแรมชั้น 1 และสถานบริการคุณภาพสูง 3. สภาพภูมิอากาศ ไม่อำนวย ปริมาณฝนตกกว่า 6 เดือน และบางครั้งเกิดน้ำท่วม 4. จำนวนสถานบริการ ยังมีอยู่น้อย 5. แหล่งท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการพัฒนาและยังขาดสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ห้องสุขา ถานจอตลอด และร้านอาหาร

วัตถุดิบ	ศักยภาพ	ข้อจำกัด
8. อุตสาหกรรม อื่น ๆ	1. แรงงานถูก และมีจำนวน มาก 2. การคมนาคมสะดวก และมี สาธารณูปโภคที่ดี ในระดับ หนึ่ง 3. ราคาที่ดินไม่สูงมากนัก 4. วัตถุดิบในจังหวัด และภาย นอกจังหวัดมีมากพอสมควร และสามารถขนส่งได้หลาย วิธี 5. การสื่อสารมีพอสมควร และสามารถติดต่อต่าง ประเทศได้ 6. มีศักยภาพในด้านเงินลงทุนสูง	1. แรงงานคุณภาพต่ำ 2. ภูมิอากาศไม่อำนวย เนื่อง จากเกิดน้ำท่วมเกือบทุกปี 3. ปัญหาความปลอดภัยใน ทรัพย์สิน 4. มีปัญหาด้านระยะทางจาก แหล่งผลิตถึงตลาด หรือ จุดขนถ่ายสินค้า เนื่องจาก ไม่มีท่าเรือหรือสนามบิน
9. ผัก	1. มีโอกาสการผลิตได้สูง 2. สภาพพื้นที่ เอื้ออำนวย 3. ผักชนิดต่างๆที่ผลิตได้ในภาค ได้ยังไม่เพียงพอต่อการบริโภค ภายในท้องถิ่นจึงมีศักยภาพสูง ที่จะขยายการผลิตผักเพื่อส่ง ตลาดภายในจังหวัดข้างเคียง	1. ไม่มีโรงงานแปรรูปผักที่จะ เป็นตลาดที่แน่นอนสำหรับ ผักในจังหวัด 2. ไม่มีตลาดกลางผลิตผลเกษตร ที่จะเป็นศูนย์กลางสำหรับรับ ซื้อและขายผักในจังหวัด 3. ประชาชนในท้องถิ่นไม่นิยม ปลูกผักเนื่องจากการปลูกผัก นั้นต้องการการเอาใจใส่ดูแล จากผู้ปลูกสม่ำเสมอทุกวัน

จากการประเมินข้อจำกัดและศักยภาพของจังหวัดพัทลุง ในด้านต่าง ๆ พบว่าทิศทางการพัฒนาการลงทุนของจังหวัดพัทลุง ควรเป็นการลงทุนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- ก. การลงทุนด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
- ข. การลงทุนด้านโรงงานผลิตไม้ยางพาราและเฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา
- ค. การลงทุนด้านการแปรรูปเนื้อสุกร
- ง. การแปรรูปพืชผักผลไม้
- จ. การเลี้ยงโคเนื้อ

การวิเคราะห์และผลการวิเคราะห์การลงทุน

การวิเคราะห์นี้ใช้โปรแกรม SPSS/PC+ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ร่วมกับแบบสอบถามจำนวน 69 ตัวอย่าง ทั้งนี้ได้จัดลำดับความสำคัญของคะแนนโดย

1	หมายถึง	ปริมาณหรือคุณภาพข้อมูล	ต่ำมาก
2	หมายถึง	ปริมาณหรือคุณภาพข้อมูล	ไม่ค่อยดี
3	หมายถึง	ปริมาณหรือคุณภาพข้อมูล	อยู่ในขั้นพอใช้
4	หมายถึง	ปริมาณหรือคุณภาพข้อมูล	อยู่ในขั้นดี
5	หมายถึง	ปริมาณหรือคุณภาพข้อมูล	อยู่ในขั้นดีมาก

ก. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

มีปัจจัยที่ได้รับการพิจารณา คือ

1. แหล่งท่องเที่ยว (Attractive Place , Ap)
2. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางพักรแรม (Accommodation and Expenditure, Ac)
3. ความสะดวกสบายในการเดินทาง (Transportation , Tp)
4. การให้บริการและสถานบริการต่างๆ (Facilities , Fa)
5. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน (Security , Sc)

ทั้งนี้พบว่า การลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (INV) ขึ้นอยู่กับแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยมีความสัมพันธ์ดังนี้

$$INV = 1.966 + 0.507 Ap$$

โดยปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการลงทุนในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ก็คือปัจจัยด้านแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว

ข. โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา

ปัจจัยที่ได้รับการพิจารณาในการลงทุนด้านไม้ยางพารานั้นมีดังต่อไปนี้

1. วัตถุดิบ (Raw Material , Rm)
2. แรงงานและคุณภาพแรงงาน (Labour Cost , Lc)
3. โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค (Infrastructure , Is)
4. สิทธิประโยชน์ (Privilege , Pg)
5. ตลาดสินค้า (Market , Mk)
6. การคมนาคม (Transportation , Tp)
7. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน (Security , Sc)
8. ราคาที่ดิน (Land Price , Lp)
9. ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Environment , En)

จากการวิเคราะห์พบว่า การลงทุนด้านไม้ยางพาราขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านวัตถุดิบ ดังนี้

$$INV = 2.519 + 0.454 Rm$$

ค. อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสุกร

มีปัจจัยที่ได้รับการพิจารณา คือ

1. วัตถุดิบ (Raw Material , Rm)
2. แรงงานและคุณภาพแรงงาน (Labour Cost , Lc)
3. โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค (Infrastructure , Is)
4. สิทธิประโยชน์ (Privilege , Pg)
5. ตลาดสินค้า (Market , Mk)
6. การขนส่ง (Transportation , Tp)
7. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน (Security , Sc)
8. ราคาที่ดิน (Land Price , Lp)

ผลการวิเคราะห์พบว่า การลงทุนด้านการแปรรูปเนื้อสุกรขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านและวัตถุดิบ ซึ่งมีความสัมพันธ์ดังนี้

$$INV = 2.978 + 0.264 Rm$$

ง. อุตสาหกรรมการแปรรูปพืชผักและผลไม้

ปัจจัยที่ได้รับการพิจารณาได้แก่

1. วัตถุดิบ (Raw Material , Rm)
2. แรงงานและคุณภาพแรงงาน (Labour Cost , Lc)
3. โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค (Infrastructure , Is)
4. สิทธิประโยชน์ (Privilege , Pg)
5. ตลาดสินค้า (Market , Mk)
6. การคมนาคม (Transportation , Tp)
7. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Security , Sc)
8. ราคาที่ดิน (Land Price , Lp)

ซึ่งจากการวิเคราะห์ได้พบว่าการลงทุนด้านอุตสาหกรรมการแปรรูปพืชผักและผลไม้ ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านวัตถุดิบและผลกระทบสิ่งแวดล้อมซึ่งมีความสัมพันธ์ดังนี้

$$INV = 2.360 + 0.667 Rm - 0.292 En$$

จ. การเกษตร

การพิจารณานี้เน้นการปลูกสัตว์ ซึ่งได้แก่ โคเนื้อและโคนม ปัจจัยที่ใช้ในการพิจารณาได้แก่

1. ปริมาณ ราคา และความต่อเนื่องของวัตถุดิบ (Raw Material , Rm)
2. แรงงานและคุณภาพแรงงาน (Labour Cost , Lc)
3. โครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภค (Infrastructure , Is)
4. สิทธิประโยชน์ (Privilege , Pg)
5. ตลาดสินค้า ราคา ระยะการขนส่ง (Market , Mk)
6. ความสะดวกในการคมนาคม (Transportation , Tp)

7. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (Security , Sc)

8. ราคาที่ดิน (Land Price , Lp)

พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรใดๆ กับการลงทุนด้านการเลี้ยง
โคเนื้อและโคนม

ลำดับความสำคัญในการลงทุนในจังหวัดพัทลุง

อุตสาหกรรมที่คาดว่าจะสามารถดำเนินการได้ในจังหวัดพัทลุงมีหลายอย่าง ซึ่ง
สามารถจัดเรียงลำดับความสำคัญตามศักยภาพได้ดังต่อไปนี้

ศักยภาพสูง

1. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. โรงงานแปรรูปไม้ยางพารา
3. โรงงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ไม้ยางพารา (เฟอร์นิเจอร์)
4. โรงงานแปรรูปเนื้อสุกร
5. โรงงานแปรรูปพืชผักและผลไม้

ศักยภาพปานกลาง

1. โรงงานต่อตัวถังรถยนต์
2. โรงกลึง
3. โรงงานเย็บเสื้อผ้า
4. โรงงานเบเกอรี่
5. โรงงานปุ๋ยร็อคฟอสเฟต
6. โรงงานอิฐดินเผา

ศักยภาพต่ำ

1. โรงงานผลิตน้ำแร่จากน้ำพุร้อนเขาชัยสน

อุตสาหกรรมอื่นๆ นอกเหนือจากอุตสาหกรรมหลักได้แก่ อุตสาหกรรม
พื้นฐานหรืออุตสาหกรรมครัวเรือนมี ดังนี้

1. ปลาตุกร้า
2. กล้วยฉาบ

3. ผลิตภัณฑ์จากกระจุค

4. ผลิตภัณฑ์จากกะลามะพร้าว

5. ผลิตภัณฑ์หนังตะลุง

ปริมาณอุตสาหกรรมที่คาดว่าจะสามารถดำเนินการได้

1. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

จากการศึกษาของสำนักบริการวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าในปี พ.ศ. 2554 จะมีความต้องการห้องพักของผู้มาเยี่ยมเยือนจำนวน 500 ห้อง ซึ่งทำให้สามารถสร้างโรงแรมได้จำนวน 5 โรงแรม ก่อให้เกิดการจ้างงานประมาณ 500 คน เป็นรายได้เพิ่มขึ้นประมาณ 17,155 ล้านบาท และนักท่องเที่ยวจะทำให้เกิดเงินหมุนเวียนประมาณ 212.672 ล้านบาท

2. อุตสาหกรรมไม้ยางพารา

คาดว่าจะมีโรงงานด้านแปรรูปไม้ยางพาราขนาดกลางเกิดขึ้นได้สูงสุดประมาณ 13 โรงงาน เนื่องจากมีปริมาณไม้ยางพาราประมาณ 26,344 ไร่ต่อปี คาดว่าจะมีการจ้างแรงงานได้จำนวน 1,950 คน รายได้เพิ่มขึ้นประมาณ 45.8 ล้านบาท

3. อุตสาหกรรมแปรรูปเนื้อสุกร

คาดว่าจะมีโรงงานที่มีกำลังผลิต 50 ตัวต่อวัน เกิดขึ้นได้ 3 โรงงาน เกิดการจ้างแรงงานประมาณ 150 คน ก่อให้เกิดรายได้ 5.146 ล้านบาท และเกษตรกรจำนวน 18,250 ครัวเรือน มีรายได้เสริมประมาณ 5,040 บาทต่อครอบครัวต่อปี คิดเป็นเงิน 91.98 ล้านบาทต่อปี

4. อุตสาหกรรมแปรรูปพืชผักและผลไม้

หากจะพัฒนาอุตสาหกรรมที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงระบบการเกษตรให้สอดคล้องกัน ซึ่งจังหวัดพัทลุงมีศักยภาพในการตั้งโรงงานแปรรูปพืชผักและผลไม้ได้ 1 โรงงาน

5. การเกษตร

จังหวัดพัทลุงมีศักยภาพในการผลิตโคเนื้อเพื่อขายในพื้นที่ข้างเคียง และเป็นแหล่งอาหารสำหรับพื้นที่สามเหลี่ยมเศรษฐกิจ โดยสามารถเพิ่มปริมาณโคได้ 74,852 ตัว

แผนการลงทุนจังหวัดพัทลุง

แผนการลงทุนในจังหวัดพัทลุง เพื่อให้เกิดอุตสาหกรรมต่างๆ ดังกล่าวแล้ว จำเป็นต้องมีการดำเนินการดังต่อไปนี้

ก. แผนระยะสั้น ในการดำเนินการในช่วงแผนระยะสั้นจะประกอบด้วยการดำเนินการต่าง ๆ ในช่วงระยะเวลา 2-3 ปี ดังนี้

- การประชาสัมพันธ์ ควรมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในรูปแบบต่าง ๆ คาดว่า จะใช้งบประมาณทั้งสิ้นปีละประมาณ 5.5 ล้านบาท เป็นเวลา 3 ปี รวม 16.5 ล้านบาท

- การพัฒนาตลาดกลางผลิตผลเกษตร คาดว่าจะดำเนินการบริเวณอำเภอป่าบอน เพื่อเป็นแหล่งซื้อขายผลิตผลการเกษตรในจังหวัดพัทลุง เพื่อให้เกษตรกรสามารถขาย ผลิตผลของตนเองได้และได้มูลค่าสูง นอกจากนี้ยังเป็นการจูงใจให้เกิดการพัฒนาและ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการปลูกพืช ด้วยการพัฒนาดังกล่าวรวมกับการพัฒนาระบบ สาธารณูปโภคและระบบกำจัดขยะ คาดว่าจะต้องใช้งบประมาณ 20 ล้านบาท

- การพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยการจัดตั้งสถาบันพัฒนาฝีมือแรงงานขึ้นภายใน จังหวัดพัทลุง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการประกอบการทั้งรายใหญ่และรายย่อยขึ้น โครงการ ดังกล่าวคาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสิ้น 30 ล้านบาท

- พัฒนาระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานภายในจังหวัด เช่น ถนน ซอย ถนนระหว่าง ตำบลและหมู่บ้าน เพื่อให้การคมนาคมขนส่งภายในหมู่บ้านเป็นไปได้ด้วยความสะดวก และรวดเร็วขึ้น เป็นการลดค่าใช้จ่ายในการขนส่ง คาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสิ้น ประมาณ 635.5 ล้านบาท

- ส่งเสริมความรู้แก่ผู้ประกอบการภายในจังหวัด โดยการจัดการเยี่ยมชมโรงงาน ต่าง ๆ ปีละประมาณ 4 ครั้ง ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ การแปรรูปเนื้อสัตว์ การทำปุ๋ยฟอสเฟต การทำปุ๋ยเคมี การจัดทำเฟอร์นิเจอร์จากไม้ยางพารา การเลี้ยงโคเนื้อ โคนม การแปรรูป ผลิตภัณฑ์นม เบเกอรี่ การแปรรูปพืชผัก ผลไม้ รวมทั้งการจัดสร้างโรงงานสาธิต เพื่อเป็นโครงการนำร่องขึ้นภายในจังหวัดพัทลุง เช่น โรงงานแปรรูปพืชผักผลไม้ คาดว่า จะใช้งบประมาณในการดำเนินการทั้งสิ้น 20 ล้านบาท

- ปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายแห่งละประมาณ 10-12 ล้านบาท ตามสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้ ทะเลน้อย ลำปำ น้ำตกไพรวัลย์ รวมค่าใช้จ่าย 52 ล้านบาท

- ศึกษาและออกแบบเขตเศรษฐกิจจังหวัดพัทลุง ที่บริเวณอำเภอป่าบอนและกิ่งอำเภอบางแก้ว คาดว่าจะต้องใช้งบประมาณทั้งสิ้น 30 ล้านบาท

ค่าใช้จ่ายสำหรับแผนระยะสั้น เพื่อให้เกิดการลงทุนในจังหวัดพัทลุงประมาณ 804 ล้านบาท

ข. แผนระยะยาว ในการดำเนินการในช่วงแผนระยะยาว ซึ่งจะเป็นช่วงระยะเวลา 5 ปี (ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8) ควรมีการดำเนินการต่าง ๆ ดังนี้

- การประชาสัมพันธ์ ควรมีการดำเนินการต่อเนื่องจากแผนระยะสั้น โดยมีการพัฒนารูปแบบการประชาสัมพันธ์ในแบบต่าง ๆ ตามความเหมาะสม คาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสิ้น 27.5 ล้านบาท

- การพัฒนาฝีมือแรงงาน โดยการพัฒนาหลักสูตรต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับการลงทุนและส่งเสริมการลงทุนในจังหวัดพัทลุง ตลอดจนฝึกฝีมือแรงงาน เพื่อให้เป็นแหล่งผลิตแรงงานส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดข้างเคียง เช่น การท่องเที่ยว การบริการ ช่างกลึง ช่างโลหะ ช่างเฟอร์นิเจอร์ เบเกอร์ ช่างตัดเย็บเสื้อผ้า ฯลฯ หลักสูตรเหล่านี้ จะพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการของตลาดแรงงาน คาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสิ้น 16 ล้านบาท

- ส่งเสริมความรู้แก่ผู้ประกอบการภายในจังหวัด โดยการจัดการเยี่ยมชมโรงงานต่าง ๆ ปีละ 2 ครั้ง ในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า เบเกอร์ แปรรูปผลิตภัณฑ์แปรรูปเนื้อสัตว์ และพัฒนาโรงงานสาธิต คาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสิ้น 20 ล้านบาท

- ปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยว ค่าใช้จ่ายแต่ละประมาณ 10 ล้านบาท ตามสถานที่ต่างๆดังนี้ อุทยานเขาปู่-เขาย่า เกาะรังนก น้ำตกหม่อมจ้อย พระพุทธรูปรัตนไตรยจตุรทิศ รวม 50 ล้านบาท

- จัดตั้งเขตเศรษฐกิจขึ้นที่อำเภอป่าบอนในพื้นที่ 500 ไร่ และที่กิ่งอำเภอบางแก้วพื้นที่ 1,250 ไร่ คาดว่าจะใช้งบประมาณทั้งสองแห่งประมาณ 797.36 ล้านบาท

รวมค่าใช้จ่ายในการดำเนินการในแผนระยะยาวทั้งสิ้น 910.86 ล้านบาท

เขตเศรษฐกิจ

จังหวัดพัทลุงได้กำหนดเขตเศรษฐกิจขึ้น 2 แห่ง ภายในจังหวัด คือ

1. ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งผิบันรูป ตำบลป่าบอน อำเภอป่าบอน จังหวัดพัทลุง มีพื้นที่ 500 ไร่ ตั้งอยู่บนสองฟากของถนนเพชรเกษม โดยอยู่ทางตะวันออก 200 ไร่ และตะวันตก 300 ไร่ ห่างจากอำเภอหาดใหญ่ 50 กิโลเมตร (รูปที่ 1)

พื้นที่ดังกล่าวควรได้รับการปรับปรุงระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานดังต่อไปนี้

1. ระบบไฟฟ้า ตั้ง Sub Station ขนาด 10 เมกกะวัตต์ ค่าใช้จ่ายประมาณ 6 ล้านบาท
2. ระบบถนน ความยาวประมาณ 1,800 เมตร ค่าใช้จ่ายประมาณ 21.6 ล้านบาท
3. โทรศัพท์ในอำเภอป่าบอน ควรเพิ่มให้ครบ 1,000 เลขหมาย
4. การประปา ค่าใช้จ่ายประมาณ 9 ล้านบาท
5. ระบบกำจัดน้ำเสีย ค่าใช้จ่ายประมาณ 50 ล้านบาท
6. ที่ตั้งสำนักงาน 5 ล้านบาท
7. การออกแบบคูงานและการศึกษาวางผังแม่บท ค่าใช้จ่ายประมาณ 15 ล้านบาท
8. ค่าปรับปรุงระบบน้ำทิ้ง ค่าพัฒนาพื้นที่ 144.02 ล้านบาท

รวมค่าใช้จ่ายทั้งสิ้น 250.62 ล้านบาท

2. ที่สาธารณประโยชน์ทุ่งใหญ่ (ทุ่งครองชีพ) กิ่งอำเภอบางแก้ว จังหวัดพัทลุงมีพื้นที่ทั้งสิ้น 10,961 ไร่ 3 งาน 95 ตารางวา ซึ่งแบ่งพื้นที่มาใช้สร้างเขต เศรษฐกิจ 1,250 ไร่ (รูปที่ 2)

พื้นที่ดังกล่าวควรได้รับการปรับปรุงดังนี้

1. ระบบไฟฟ้า ตั้ง Sub Station ขนาด 20 เมกกะวัตต์ ค่าใช้จ่ายประมาณ 21 ล้านบาท
2. ถนน ภายในและภายนอกโครงการ ค่าใช้จ่ายประมาณ 70 ล้านบาท
3. โทรศัพท์คาดว่าจะควรมีการพัฒนาให้ครบ 1,000 เลขหมาย ที่กิ่งอำเภอบางแก้ว

4. น้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค คาดว่าต้องใช้งบประมาณพัฒนาจำนวน

13.5 ล้านบาท

5. การระบายน้ำ คาดว่าจะใช้เงินประมาณ 19 ล้านบาท

6. ระบบกำจัดน้ำเสีย คาดว่าต้องใช้งบประมาณจำนวน 72 ล้านบาท

7. ระบบกำจัดขยะ คาดว่าจะใช้เงินประมาณ 25 ล้านบาท

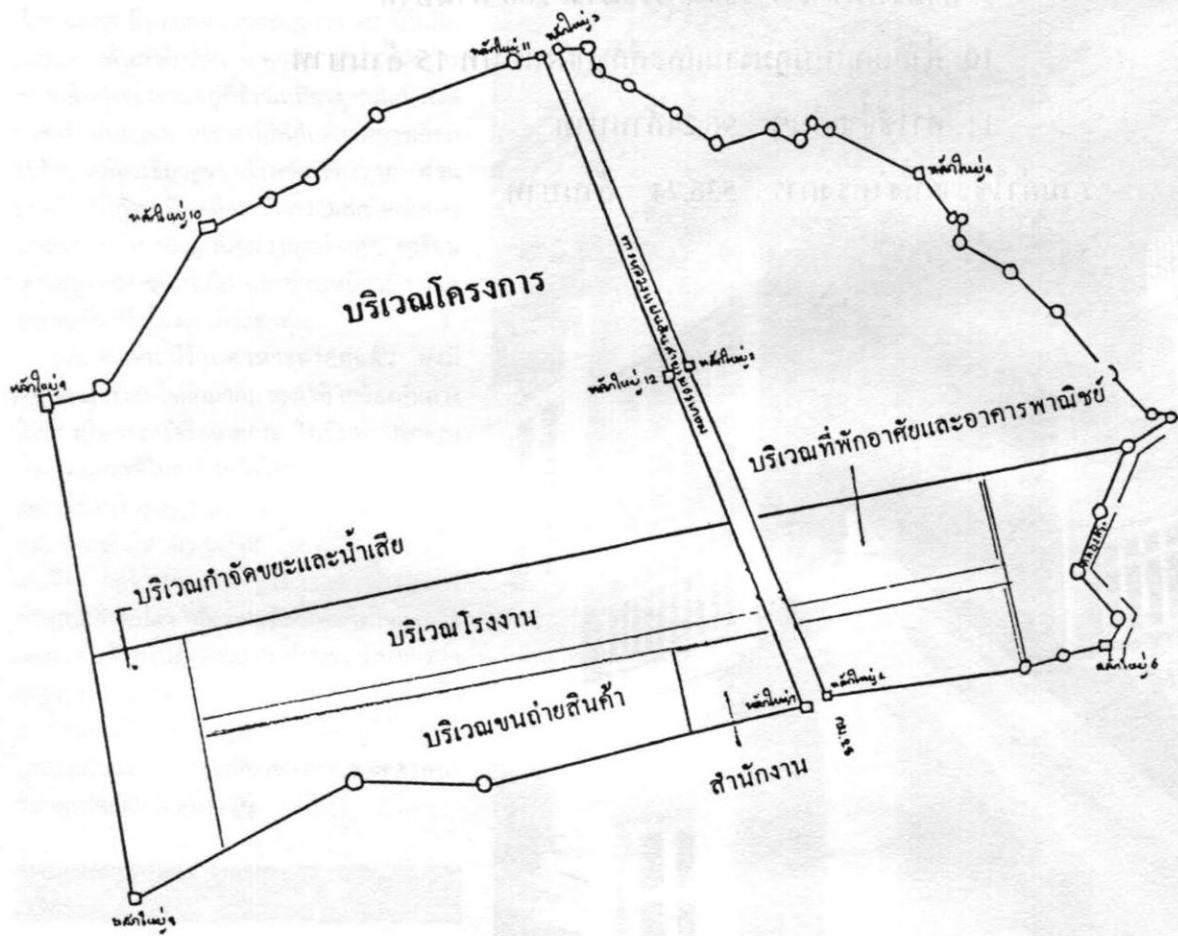
8. สำนักงานเขตเศรษฐกิจ คาดว่าจะใช้เงินประมาณ 5 ล้านบาท

9. ค่าปรับพื้นที่ ค่าใช้จ่ายประมาณ 200 ล้านบาท

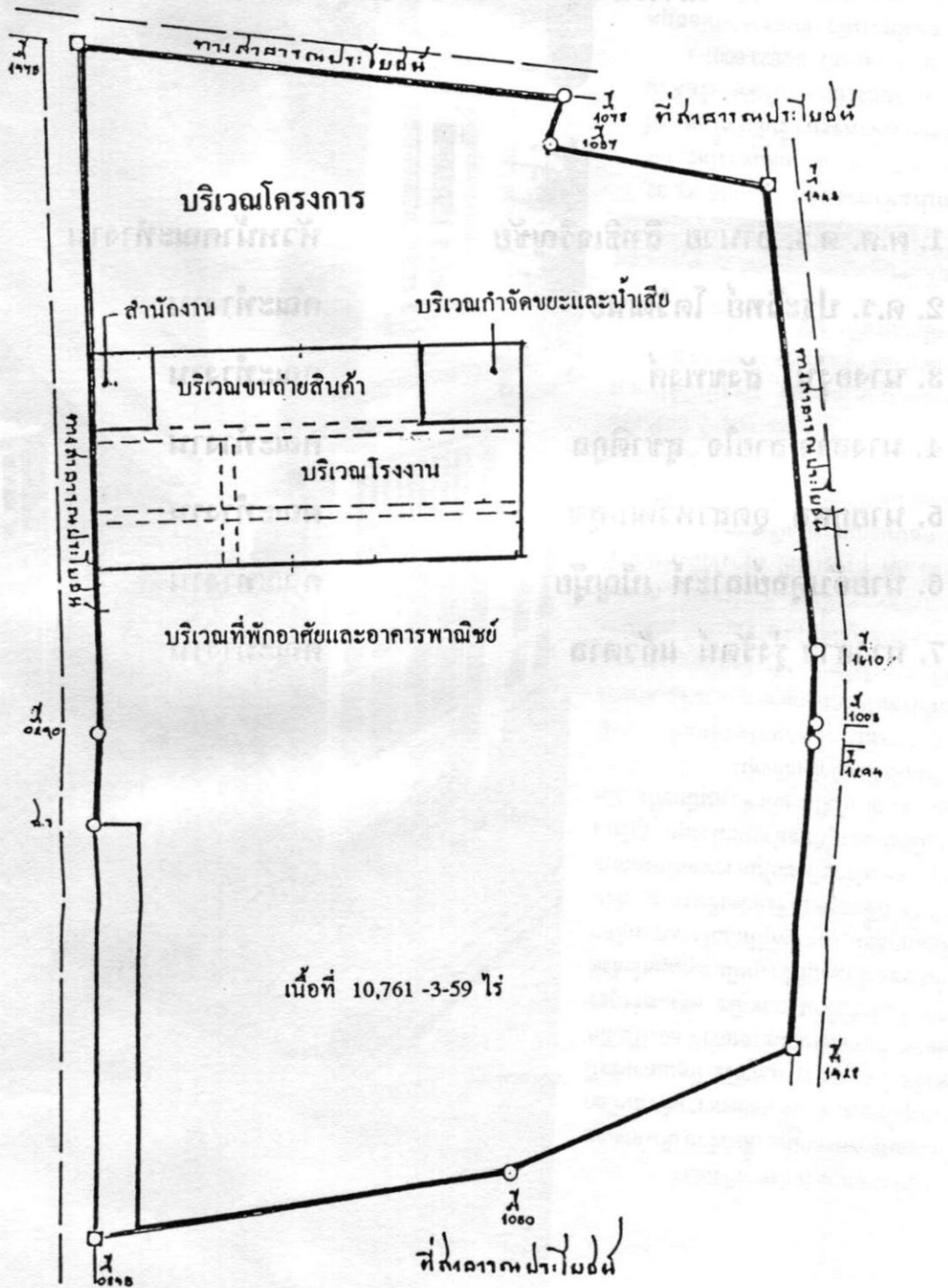
10. ค่าออกแบบคูมงานและศึกษาผังแม่บท 15 ล้านบาท

11. ค่าใช้จ่ายอื่นๆ 96.24 ล้านบาท

รวมค่าใช้จ่ายทั้งโครงการ 536.74 ล้านบาท

รูปที่ 1 เขตเศรษฐกิจป่าบอน

รูปที่ 2 เขตเศรษฐกิจบางแก้ว

รายนามคณะกรรมการ
แผนลงทุนจังหวัดพัทลุง

1. ผ.ศ. ดร. อำนวย สิทธิเจริญชัย	หัวหน้าคณะกรรมการ
2. ดร. ประวิทย์ โควัตชนะ	คณะกรรมการ
3. นางอรุณ สังขพงศ์	คณะกรรมการ
4. นางสาว สายใจ สุชาติกุล	คณะกรรมการ
5. นายกุศล อุตสาหกรรมสุข	คณะกรรมการ
6. นายอับดุลย์เลาะห์ เบ็ญนุ้ย	คณะกรรมการ
7. นางสาว รุ่งรัตน์ แก้วตาล	คณะกรรมการ

CONTENT

	PAGE
1. Introduction	I
2. Topography	I
3. Climate	II
4. Natural Rosouras	II
4.1 Soils	II
4.2 Water Resources	II
4.3 Forest Resources	III
4.4 Mineral Resources	III
5. Utilities and Infrastructure	IV
5.1 Transportation	IV
5.2 Telecommunication	V
5.3 Electricity	VI
5.4 Public water Supply	VII
6. Economy	VII
6.1 Agriculture	VII
6.2 Manufacturing	IX
6.3 Imports and Exports	IX
6.4 Finance and Banking	X
6.5 Tourism	X
6.6 Social Structure	XI
7. Land Holing and Agricultural Laed Use	XIV
7.1 Land Holding Size	XIV
7.2 Type of Land Holding	XIV
7.3 Laed Uses	XV
8. Gross Provincial Product (GPP)	XV

CONTENT

	PAGE
9. Potential for and Limitations to Investment in Phatalung	XVI
9.1 Investment Potentials	XVI
9.2 Investment Limitations	XX
10. Direction of Investment Plan Development	XXIII
11. Analyses and Results of Analyses on Investment	XXVI
12. Priority of Investment in Phatalung	XXIX
13. Quantity of Feasible Industries	XXX
14. Phatalung's Investment Plan	XXXI
14.1 Short-term Plan	XXXI
14.2 Long-term Plan	XXXII
15. Economic Zones	XXXIV
15.1 Pa-bon Location	XXXIV
15.2 Bang-Kaew Location	XXXIV

Executive Summary

1. Introduction

Changwat Phatalung is situated on the east of Southern Thailand, between latitude 7° N - $7^{\circ} 53'$ N and longitude $99^{\circ} 44'$ E - $100^{\circ} 26'$ E. It is about 858 kilometers from Bangkok along Asian Highway (highway no 41), or about 1,200 kilometers along the highway that connects most western provinces.

The province is about 78 kilometers in its N-S length, and about 53 kilometers in its E-W width, covering an area of 3,424.473 square kilometers or 2,140,296 rai.

Situated around the border of Phatalung are (1) Amphoe Cha-aud of Nakhonsithammarat and Amphoe Ra-nong of Songkhla on the north, (2) Amphoe Rattapoom of Songkhla and Amphoe Khuan-kar-lhong of Satun on the south, (3) Songkhla lake that adjoins Amphoe Ra-nong, Amphoe Kra-sae-sin, Amphoe Sa-thing-pa, and Amphoe Singha-nakhon of Songkhla on the east, and (4) the Ban-thad Mountain Range that borders Amphoe Huay-yod, Amphoe Muang, Amphoe Na-yong, Amphoe Yarn-ta-kao, and Amphoe Pa-lhian of Trang on the west.

2. Topography

The areas on the west are mountainous and highland, forming the Ban-thad mountain range. The average altitude is about 50-1,000 meters above mean sea level (MSL). These areas are covered mostly with natural forest, para-rubber, orchard, and other trees. The areas on the east are undulating, about 0-15 meters above MSL. They are covered mostly with paddy-rice, para-rubber, coconut palm, and field crops.

3. Climate

Phatalung is under the influence of the north-east and south-west monsoons, and subject to two seasons: summer or dry season and rainy or wet season. The average precipitation is about 1,853.5 millimeters (mm.), recorded in 154 days annually. The average maximum and average minimum temperature are 29.3° Celsius and 26.7° Celsius, recorded in April and December. The annual average temperature is 28.14° Celsius.

Relative humidity is between 75-83%, or, on an average, about 78.7%. The average wind velocity is approximately 1-2 meters per second. The evaporation rate is about 3.3-5.5 mm. per day.

4. Natural Resources

4.1 Soils

Phatalung consists of 108 soil mapping units including 62 soil series, 13 soil variants, 31 soil associations, and 2 miscellaneous soil units. Most of them are suitable for para-rubber, vegetables, and orchard trees.

4.2 Water Resources

There exist three major sources of water including (1) meteoric water totaling 1,853.5 mm. per year, (2) surface water totaling 2,590.6 million cubic meters per year, and (3) ground water, which has been retained in different aquifers:-sedimentary aquifer with yielding capacity of 1-30 cubic meters per hour

(CPH), secondary fine grained sedimentary with yielding capacity of 0-50 CPH, and local aquifer with yielding capacity of 5-20 CPH. Provided an ample amount of surface water, the province is now equipped with most abundant irrigation systems.

4.3 Forest Resources

According to the 1991 satellite images and forest reserve data prepared by the Aerial Photographs and Satellites Section, Forest Management Division, Royal Forestry Department, the remaining forest in Phatalung was about 304,362 rai, or about 14.22% of the total province area. Totally, national reserved forests were in 32 locations amounting to 618,173 rai - reserved forests 437,324 rai, economic forests 180,549 rai, and forests suitable for agriculture 300 rai. One of them was relinquished in 1993.

4.4 Mineral Resources

In 1992, there exist a number of applications to conduct mining activities including the following:

- 1) Special prospecting licenses (SPL) for exploring stibnite, galena, wolframite, and cassiterite in Tambon Charad and Tambon Khlong-Chalerm Amphoe Kong-hra;
- 2) General prospecting licenses (GPL) for exploring phosphate minerals in Amphoe Khao-chai-son; and
- 3) Mining licenses (ML) for mining galena and cassiterite in Amphoe Pabon, and for mining phosphates in Amphoe Khuan-kha-nhun.

With respect to mineral production, according to the Department of Mineral Resources (DMR) Region 1, only galena, cassiterite, and phosphates were produced in this area (Table 1).

Table 1 Minerals produced in Phatalung during 1978-1988.

Minerals	Year									
	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1988
Galena (Tons)	172	208	182	152	68	28	584	228	142	117
Cassiterite (Piculs)	-	-	33.33	-	0.41	-	-	-	-	-
Phosphates (Tons)	-	-	-	-	-	-	237	-	-	-

Sources: 1. Department of Mineral Resources, Mineral Statistics of Thailand 1977-1981 and 1980-1984.

2. Department of Mineral Resources, Region 1, Songkhla.

3. National Statistical Office, Statistical Report of Region, Southern Region, 1990.

5. Utilities and Infrastructure

5.1 Transportation

5.1.1 Land: There exist two major highways running nearly through the center of the province: Asian Highway along the N-S direction and Petchkasem Highway along the E-W direction. Phatalung is also connected with other southern provinces via 15 provincial highways, the total traveled distance of which is about 286,467 Kilometers. There are local buses operated in all amphoes and king-amphoes. Sub-district traveling is also viable using minor roads provided by the

Office of Accelerated Rural Development. These minor roads are normally accessible in dry seasons, though sometimes degraded by heavy dusts; they are often flooded in wet seasons.

Phatalung is also connected with other provinces via trains. Southern railway runs through Amphoe Khuan-kha-nhun, Muang, Khao-chai-son and Pak-payoon, the total span of which is about 78 kilometers. In general, 22 trains including passenger trains and container trains run daily.

5.1.2 Air: Having no commercial airport, Phatalung relies on Hat Yai International Air Port and Trang Airport, about 109 and 62 kilometers away.

5.1.3 Water: Although Phatalung has no connection to an open sea, it has access to Songkhla lake. Its only major waterway is that connecting Phatalung and Songkhla's Amphoe Ra-node. There are three passenger ports: Lam-pam port in Amphoe Muang, Tale-noi port in Amphoe Khuan-kha-nhun, and Pak-payoon port in Amphoe Pake-payoon.

5.2 Telecommunication

Post (and telegraphic) offices exist in all amphoes and king-amphoes. So do local and long distance telephone services being operated through 5,812 numbers. Although there is no expansion plan in 1994 and 1997, the expansion targets for 1995 and 1996, if achieved, will result in 1,408 and 512 additional numbers, respectively. Existing telephone facilities are listed below (Table 2).

Table 2 Telephone numbers in various phone centers in 1993.

Phone center	Total	Operative
Phatalung	3,147	3,099
Khao-chai-son	264	249
Khuan-kha-nhun	1,049	946
Kong-hra	128	67
Pak-pa-yoon	264	242
Ta-mhode	512	401
Sri-ban-pot	128	121
Tha-ma-duer (Bang Kaew)	256	199
Total	5,748	5,324

Source: Phatalung's Office of Provincial Telephone, Telephone Organization of Thailand, Region 8.

5.3 Electricity

Electricity is under Electricity Generating Authority of Thailand (EGAT) and Provincial Electricity Authority (PEA). About 99.82% of administrative areas in Phatalung, except Mu-ban Hua-pa-kiew in Tambon Tale-noi, Amphoe Khuan-kha-nhun, have access to electricity. The exemption is due to the location of such mu-ban being situated in a national reserved forest and inaccessible. Uses of electricity in Phatalung fall under 8 categories:

1) residence (less than 150 units)	65,276 households;
2) residence (more than 150 units)	3,778 households;
3) small business	3,298 firms;

4) medium business	30 firms;
5) large business	- firms;
6) specialized business	3 firms;
7) government and non-profit organizations	609 agencies; and
8) agriculture (pumping)	5 farms

Recently, Phatalung is equipped with one electricity transmitting station. Despite its maximum capacity of 50 megawatts (MW), its maximum usage is only 20.6 MW, or 41.2% of its full capacity.

5.4 Public Water Supply

Public water supply is prepared at two locations: provincial water supply in Amphoe Muang and district water supply in Khao-chai-son Sanitary Area. While the full daily capacity of the provincial water supply is 7,680 cubic meters, the actual daily supply is only 6,200 cubic meters, serving 5,500 households. About 1,480 cubic meters of water remain in the system. Accordingly, the lack of water supply is limited to only some rural areas, and is usually not severe even in the dry season.

6. Economy

6.1 Agriculture

6.1.1 Crops: Paddy rice and para-rubber are major crops of Phatalung. Others include orchard trees, other trees and field crops such as mung bean. Their planted areas are as follows.

VIII

A) Regular paddy fields amount to in 465,311 rai per year. Of these, 451,883 rai are harvested yielding about 163,417 tons of rice annually. Field rice are also grown in 56,951 rai. Their harvested areas are 49,942 rai yielding about 21,881 tons of rice annually.

B) Economic trees comprised the following.

- In 1991, new variety para-rubber trees were grown in 363,494 rai native para-rubber trees were in 36,833 rai. Total rubber production was about 68,210 tons.

- In 1992, coconut palm were grown in 17,070 rai yielding about 17,555, 875 kilograms.

- Other fruit trees include durian, parkia, duku, cashew nut, jackfruit, mango, lemon, rambutan, and sapodilla.

C) Field crops comprised the following.

- Mung beans are grown in 20,243 rai yielding about 1,722 tons per annum.

- Peanuts are grown in 3,674 rai yielding about 474 tons per annum.

- Sweet corns (fresh cobs) are grown irregularly each year. On an annual average, their planted areas are 1,127 rai yielding about 2,545 tons per annum.

- Yams (Sweet potatoes) are grown in 1,030 rai yielding about 1,122 tons annually.

- Water melons are grown in 664 rai yielding 950 tons per year. In most cases, they are consumed in the province.

- Vegetables including cucumber, chinese cabbage, leaf mustard chinese cabbage, pakchoi chinese cabbage, chinese kale, water convolvulus, yard long bean, chilli, etc. are grown in 2,841 rai yielding 1,629 tons per annum, totally.

6.1.2 Livestock: Major livestock products are hogs and cattle. Phatalung is the top producer of hogs in the South. In 1992, about 120,473 hogs were produced. Also, it is in the top three cattle producers. About 88,099 beeves and

1,655 dairy cattle were nourished in 1992. A few number of others animals were also reported.

6.1.3 Aquaculture: Major aquacultural areas are in Amphoe Muang, Khuan kha-nhun and Pak-payoon, each of which covers an area of 83,750, 20,000, and 43,000 rai respectively. Totally, in 1993, about 5,068 households earned their living from aquaculture.

On an average, aquacultural products during 1988-1992 amounted to about 253,521 tons annually. Owing to the abandonment of shrimp culture, this figure was bent on decreasing.

6.2 Manufacturing

There were 699 rice mills amounting to 79.61% of the manufacturing firms located in Phatalung. Altogether, their capital fund amounts to 88,591,981 baht. Service industry was operated by 95 firms, amounting to 10.82% of the overall figure. Their capital fund amounted to 42,014,500 baht. Other 84 manufacturing firms contributed to the remaining 9.57%, and invested 106,949,702 baht in capital, totally. The manufacturing sector expands 4.6% annually.

6.3 Imports and Exports

6.3.1 Imports: On an annual average, most imports are processed goods and consumer products including

- (1) white sugar totaling 384 tons valuing 4.6 million baht,
- (2) hog foods totaling 19,400 tons valuing 14,453,000 million baht,
- (3) cement totaling 240,000 tons valuing 432 million baht, and
- (4) quality rice, fuel oils, lubricants, construction materials, and other basic consumption products, etc.

6.3.2 Exports: On an annual average, important imports of Phatalung includes

- (1) rice totaling 146,000 tons valuing 483 million baht,
- (2) para-rubber totaling 70,000 tons valuing 1,225 million baht,
- (3) live hogs totaling 42,000 hogs valuing 90 million baht,
- (4) processed para-rubber wood totaling 1,400 cubic meters valuing 13 million baht,
- (5) other processed wood products totaling 2,250 cubic meters valuing 9 million baht,
- (6) paliet totaling 10,000 tons valuing 4.5 million baht, and
- (7) others including live cattle, pasteurized milk products, aquacultural products, vegetables, and fruits.

6.4 Finance and Banking

During 1988-1992, savings at commercial banks in Phatalung were increased by 18.57% per annum. Loans were also increased by 2.99% per year. Loans to savings ratio was about 0.61. Most loans were for purchasing residences and motorcycles.

6.5 Tourism

In 1987, about 242,450 tourists visited Phatalung. Such amount contributed to 3.0% of total tourists visiting the South, or 0.4% of the total tourists visiting Thailand in the same year. Of these, 99.9% were Thai, traveling on business purposes or visiting relatives. The maximum volume of travel occurred during

February and May. Such a volume reduced significantly in the wet season, during September and December.

There exist 17 natural tourist areas, and 8 cultural and historical sites. Attractive tourist locations include Tale-noi wildlife sanctuary, Lam-pam beach, Tham-khuha-sawan temple, Khao-chai-son hot spring, Khao-poo Khao-ya national park, and Prai-wan waterfall.

There are 4 hotels, 3 resorts, 7 bungalows, and 4 tourist agencies in Phatalung. Nevertheless, while 99.8% of foreigners stayed in hotels for 2.1 days, only about 36.2% of Thai visitors stayed in hotels for 1.6 days, on an average.

6.6 Social Structure

6.6.1 Population Structure: In 1992, 474,546 people dwelled in Phatalung. Of these, 235,469 people were male; 239,095 people were female. About 18.8% of those older than 6 years finished post-primary schools. About 248,818 people of 13 years and older were employed. Of these 83.4% were in the agricultural sector; 4.6% were in the manufacturing sector; and 4% worked in the municipality. For the latter, 27.3% of them earned their living from trades, 16.7% were professionals, and 17.6% were engaged in agriculture.

With respect to demographic distribution, in 1992, about 137,758 people resided in Amphoe Muang, 84,056 in Amphoe Khuan-kha-nhun, 49,703 in Amphoe Pak-payoon, 43,959 in Amphoe Khao-chai-son, and 14,915 in King-Amphoe Sri-ban-pot. The average density in 1992 was 139 people per square kilometer.

In terms of housing, compared to the people residing in rural areas, those dwelling in the municipality built their houses with more durable materials. About 94.5% of them owned their houses. So did about 99.3% of the rural people. The people having access to public water supply amounted to 12.7% of total

population. About 64.9% of those in the municipal area had access to public water supply, while only 8.1% of the people outside did. In terms of electricity supply, about 97.9% of the municipal people and 86.1% of the rural people both had access to this infrastructure.

In terms of fuel consumption, 73.8% of those in the municipal area and 3.1% of those outside used natural gases. In contrast, 13.9% of the former and 49.4% of the latter used charcoal.

Finally, about 97% of the people in the municipality and 86.8% of those outside had septic tanks.

6.6.2 Labor Forces: During 1988-1992, there were changes in labor structures. Labor forces increased from 174,085 people in 1988 to 242,720 people in 1992. Temporally agricultural employment increased from 9.7% of total work forces in 1988 to 16.5% in 1992. Employed labors also increased from 115,653 people or 66.4% of the total forces in 1988 to 78.4% in 1992. In contrast, unemployed figures reduced from 41,468 people or 23.8% of the total labor forces in 1989 to only 5% in 1988. In other words, employed amounted to 94.9% of the province's total work forces.

6.6.3 Education

A) Formal Education

Mandatory education includes that provided in kindergartens and elementary schools, which are administered by Office of Elementary Education, and, to a less extent, private organizations. In 1992, there were 261 mandatory school located in most community centers including moo-bans.

Secondary education is administered by Department of General Education. In 1992, there were 28 public schools, 8 private schools, and 8 Islam teaching schools.

Vocational education is also provided for students aiming at practical career training. In 1992, there were 5 vocational schools, 2 of which were public schools providing education at primary professional level, primary technical level, and upper professional level.

Higher education is available at a university level. Recently, a campus of Srinakarindhrawirote University is being established at Tambon Tale-noi, Amphoe Khuan-kha-nhun. It will be the first university in this province.

B) Informal Education

Informal education is provided in three forms including (1) providing basic knowledge to earn one's living, (2) providing information via radios, televisions, exhibition, and community libraries, etc., and (3) providing modern knowledge for those interested and adult students.

Recently, there were 5,646 teachers in 317 schools providing education in various levels for 102,046 students.

6.6.4 Religion, Culture and Tradition: About 86.99% of the people in Phatalung are Buddhists; 11.41% are Muslims, and the remaining are Christians and others. Rural people, in particular, still respect their tradition that related to their religion such as ordination and funeral, for example.

6.6.5 Public Health: In 1992, Phatalung was equipped with public health services as follows:

- public hospitals	9	locations,
- private hospitals	1	location,

- health care stations	110	locations,
- community health service stations	5	locations,
- medical clinics	25	locations,
- drug stores (modern/archaic)	53	locations,
- dental care clinics	9	locations,

Whereas the population growth rate in Phatalung is 13.00 per 1,000 people annum, the medical doctors to people ratio is 1 : 11,705 implying the lack of medical personnel in this province.

7. Land Holding and Agricultural Land Uses

7.1 Land Holding Size

A land holding size during 1976-1988 was about 19-21 rai per household, or 20.06 rai per household, on an average.

7.2 Type of Land Holding

As of 1991, total holding areas of 1,148,240 rai in Phatalung were classified according to holding types as follows:

- land held by owners amounting to 945,550 rai or 82.35%;
- land rented by tenants amounting to 40,513 rai or 3.53%,
- land engaged in mortgage activities amounting to 95,686 rai or 8.33%;and
- land of free holding amounting to 66,491 rai or 5.79%

7.3 Land Uses

According to the study using satellite images taken in 1993, land uses in Phatalung can be classified as follows.

- Agricultural areas totaled 1,417,649 rai, or 66.24% of the province's total area. Of these, 658,611 rai were para-rubber plantation; 676,150 rai were paddy fields; 81,370 rai were other plantation; and 1,518 rai were aquacultural areas.
- Forest areas totaled 431,340 rai, or 20.15% of its total area. Of these, 388,972 rai were deciduous forests; and 42,368 rai were marsh forests.
- Community areas totaled 44,286 rai, or 2.07% of its total area.
- Others including water reservoirs and swampy areas totaled 247,021 rai, or 11.54% of its total area.

With particular respect to agricultural land, about 245,558 rai or 11.47% of the province's total area were irrigated. Besides, about 138,828 rai or 6.49% of the total area has irrigation potential.

8. Gross Provincial Product (GPP)

The production structure of Phatalung has relied principally upon agriculture. In 1991, agricultural products contributed to 32.1% of the province's GPP. Other important sectors included wholesale and retail trades, 23.3% of GPP, and services, 10.8% of GPP. On an average, the economic growth of Phatalung during 1987-1991 was only 4.45% per annum, lower than that of Southern Thailand and that of the whole country, which amounted to 8.52% and 11.24% per annum, respectively.

Banking, insurance, and real estate was the economic sector with fastest growth-12.90% per year. Other fast growing sectors were electricity and water supply, 12.69% per year, and trans-portion and communication, 11.44% per year.

The agricultural sector, despite being the province's principal sector, possessed the lowest or "zero" growth in such period.

9. Potentials for and Limitations to Investment in Phatalung

9.1 Investment Potentials

9.1.1 Physiography: Topographical characteristics are considerably suitable to become natural tourist spots.

9.1.2 Climate: Phatalung is endowed with sufficient precipitation amounting to 1,853 mm. per year, while subject to a rather low wind velocity of 1-2 meters per second. These climatic conditions do not lead to severe storms, while resulting in sufficient water supply.

9.1.3 Natural Resources:

A) Soils: Soils in Phatalung are suitable, or can be improved to become suitable for several plants. Besides, paddy fields can be converted to ranch-land, or used for vegetable plantation.

B) Water Resources: Phatalung is endowed with surface water amounting to 2590.6 million cubic meters, annually. Moreover, it is equipped with the most abundant irrigation systems, compared to that in other provinces in Southern Thailand.

C) Forest Resources: Natural forests cover areas of 486.98 square kilometers, many of which can be transformed to tourist spots.

D) Mineral Resources: Although Phatalung is endowed with a number of minable economic minerals, owing to the lack of systematic exploration and absence of proven reserve figures, the potential for mineral resource development is not discussed.

9.1.4 Utilities and Infrastructure

A) Land: In general, on-land transportation routes in Phatalung are in good condition, either in terms of quantity and quality. Besides, there exists a single lane railroad from the north to the south, connecting Phatalung with other provinces.

B) Waterway: The role of waterway has lowered, recently. Waterway transportation between Phatalung and Amphoe Ra-node has remained available, however.

C) Airway: Although not equipped with a commercial airport, Phatalung can be connected with other regions by air transportation via Hat Yai and Trang commercial airports, which are 104 and 60 kilometers away from the province, respectively.

D) Electricity: Phatalung is equipped with one transmitting station with maximum capacity of 50 MW. Recently, its maximum usage is only 20.6 MW. In other words, it has potential to provide more services, totaling about 30 MW.

E) Water Supply: In addition to two water supply stations recently equipped in Phatalung, an expansion project is being implemented. In general, the lack of water supply is not a problem in its urban areas.

F) Telecommunication: There is a plan to install 1,408 telephone numbers in 1995. It is expected that, by 1997, there will be 1,902 new telephone numbers added to the provinces existing capacity.

9.1.5 Socio-cultural Potentials

A) Education: About 55% of the people in Phatalung acquired education higher than matthayom 6. About 24,637 students graduate from vocation schools and universities, each year.

B) Public Health: According to past statistics recorded during 1988-1992, the numbers of patients from major diseases including diarrhea, unknown fever, pneumonia, malaria, conjunctivitis, influenza, dysentery, venereal diseases, and food poisoning were bent on decreasing. Such figure suggested that the people's health conditions were improving.

C) Religion: About 412,851 people were Buddhists; 54,147 people were Muslims, and 1,157 people were Christians and others. In general, there was no conflict in religious affairs in this province.

9.1.6 Labor Potentials

A) Labor Quality: About 4,198 labor forces with upper vocational certificates are graduated in Phatalung every year. It is expected that, by 1998, the province will be able to recruit quality work forces from its local university.

B) Labor Quantity: Recently, about 28,338 households were engaged in agriculture; only 7,125 households were non-agricultural. Agricultural work forces, however, may be trained to be employed in some industries in the future.

C) Industrial Wage: Minimum wage endorsed in this area remains low, compared to that in large cities.

9.1.7 Cultivating Potentials: Because of suitable soil and sufficient moisture, several areas in Phatalung are considered suitable for cultivation.

9.1.8 Livestock Potentials: Recently, important livestock in Phatalung includes hogs, beeves, and milk producing cows. Since Phatalung is a disease free province, and is capable of producing rice which can be used as animal foods, the province is also suitable for certain kinds of husbandry.

9.1.9 Economic Development Potentials: As the province's loan to saving ratio is only 0.65, an increase of loan for future investment is feasible. Besides, there are some economic development project that may affect economic development in this area.

A) Asian Free Trade Area (AFTA): It is expected that AFTA will affect some industries relying on para-rubber, oil-palm, dairy cattle, canned fruit, marble, tourism, hotel, wood furniture, and rubber saddle. For Phatalung, it will likely affect tourism and dairy cattle.

B) Indonesia-Malaysia-Thailand Growth Triangle Development Project (IMT-GT): While this project will affect 5 frontier provinces of Southern Thailand directly, it might as well affect Phatalung's tourism, vegetable and fruit

canning, and para-rubber industry. The province may become a food producing area for this triangle.

C) Southern Sea Board Development Project: Unlike the former, this project is bent on affecting 5 Upper-South provinces including Suratthani, Nakhonsrithammarat, Krabi, Phangnga, and Phuket. It may also affect Phatalung's tourism and some industries.

9.1.10 Tourism Potentials: According to Chulalongkorn University's Research and Development Institute, it is expected that there will be an increase in tourists, which will likely result in an increase of demand for temporary accommodation amounting to about 500 hotel rooms, by 2001.

9.2 Investment Limitations

9.2.1 Physical Limitations

A) Location Conditions: Inundation is a recurrent problem often recorded in the eastern flood plain of the province.

B) Climatic Conditions: Precipitation distribution characteristics likely impede both tourism and logging activities which will also affect para-rubber wood industry.

C) Natural Resources:

(1) Soil Resources: The province's flood plain is suitable for rice and cattle husbandry, but not for orchard plantation.

(2) Water Resources: Limitations to development include (a) areas unsuitable for reservoir development, (b) short natural water ways often leading to brusque flooding, and (c) water shortage in dry seasons also resulting from narrow and short water ways. These are limitations to development of water reservoirs to be used as basic structure for future investment.

(3) Forest Resources: Despite the forest areas reportedly amounting to 1,227.8 square kilometers, such a figure is only 14.22% of the province's total area.

(4) Mineral Resources: In spite of reports on several minerals such as stibnite, hematite, galena, and wolframite, only three mining operations are actually practiced in this province. This is due to 1) the lack of systematic exploration, and 2) the depressed world mineral prices.

D) Utilities and Infrastructure

(1) Land Transportation: Both principal highways - Petchkasem and Asian-are only double lane. Besides, the other important road running along Songkhla Lake has not been well developed. These cause difficulty in traveling between neighboring areas.

(2) Waterway: Besides the lowering role of waterways, the lack of deep sea ports due to the lack of coastal areas results in that Phatalung has to rely on Songkhla and Trang sea ports, and, to an increasing extent, Bangkok sea port.

(3) Water Supply: Existing water supply systems are not capable of servicing either medium or large-scale industries usually requiring a large amount of water, for instance sea food industries. A need for supplemental water supply is envisioned.

(4) Telecommunication: In spite of existing telecommunication facilities capable of communicating Phatalung with other regions national and international, only a few services are reported in this province. It is important that modern telephone systems, telex, and facsimile are to be installed in the future.

9.2.2 Social Limitations

A) Public Safety and Security: Crimes remain in this province. Among these, drug addiction is most intense. Though not severe, in general, these problems hamper investment from outside.

B) Public Health: A relatively low medical doctors to population ratio suggests the lack of medical personnel.

C) Labor Forces: As most labor forces are from the agricultural sector, problems such as misusing some industrial regulations or inability to accommodate themselves to industrial environment are foreseeable.

9.2.3 Agricultural Constraints

A) Cultivation: Most farmers prefer to grow para-rubber and paddy rice, despite their declining prices. The inability to adjust to the market further degrades the prices of these products.

B) Livestock: With respect to principal husbandry which relies on hogs and cattle, there are three problems of concern:

- market difficulty for hogs;
- feeding and pasture problems for cattle; and
- quality of work forces for dairy cattle

9.2.4 Economic Constraints: Service standards of hotels, service activities, and tourist sites remain low.

10. Direction of Investment Plan Development

The above-mentioned potentials for and limitations to investment in Phatalung can be summarized as the following.

Raw materials	Potentials	Limitations
1. Para-rubber	1. Abundant areas (658,611 rai). 2. Demand for saw mills (only 2 mills exist). 3. Demand for rubber - preparation plants. 4. Wood supply sufficient for 13-15 new medium-size- saw mills.	1. Lack of safety and security. 2. Small holding farm size (20 rai per family). 3. Lack of local distributors (existing in Hat yai Songkhla and Trang).
2. Orchard trees	1. Suitable areas for Orchard trees such as durian, lansium mangosteen, and coconut palm.	1. Most fruits not suitable for processing. 2. Absence of local processing plants. 3. Small planting area (not more than 38,000 rai). 4. Quality varied and/or unsuitable for industry. 5. Irregular annual production.
3. Dairy cattle	1. Suitable for dairy cattle. 2. Milk production expandable from 8 litters to 10-12 liters per cow. 3. Market available (overall demand more than 10 tons per day)	1. Unqualified work forces. 2. Lack of pasture areas. 3. Low productivity. 4. Dairy cattle cooperatives allowed for buying all raw milk (recent capability only 3 tons per day).

Raw materials	Potentials	Limitations
4. Beeves	1. Sufficient supply (88,099 beeves). 2. Land convertible to ranches. 3. An increase of 500 beeves annually being promoted. 4. External markets available (24,000 beeves annually). 5. Disease free zone.	1. Lack of skilled labor. 2. Native animals with poor market processing. 3. Difficulty in processing. 4. Small holding farm size (20 rai/family), not suitable for commercial expansion.
5. Hogs	1. Food supply sufficient for a significant increase of production 2. Short term production or fast return feasible. 3. Abundant producers enabling Phatalung to become a source of pork for processing 4. Several processing alternatives, such as fermented pork, Chinese sausage, sausage, etc.	1. Market difficulty due to occasionally low prices (15 baht per kilogram) 2. Small produces 2-5 hogs per household. 3. Poor pork quality due to low feeding standards. 4. Insufficient local processing plants.
6. Minerals	1. Deposits of phosphates, stibnite, hematite, galena, cassiterite, Wolframite, and gypsum. 2. Abundant work forces. 3. Accessibility in good conditions.	1. In most cases, economically unproven. 2. Majority under depressed prices. 3. Uneconomical amount. 4. Majority in reserved forests, difficulty in obtaining mining licences. 5. Safety and security problems.

Raw materials	Potentials	Limitations
7. Tourism	1. Tourist sites available. (17 natural spots and 8 historical areas). 2. cheap journey (both accommodation and services). 3. Most tourist sites - well accessible. 4. Sufficient formal capital.	1. Danger and insecurity. 2. Poor service - quality; lack of first class hotels and high grade service activities. 3. Climatic constraints with more than 6 months of rainy season, sometimes resulting in flood. 4. Small amount of services activities. 5. Most tourist sites underdeveloped, on site services insufficient.
8. Other industry	1. Abundant and cheap labor. 2. Good transportation and infrastructure. 3. Inexpensive land price. 4. Indigenous raw materials considered sufficient, and imported resources feasible. 5. Telecommunication available, both nationally and internationally. 6. Sources of loan available.	1. Unskilled labor. 2. Restricted climatic conditions due to frequent flood. 3. Lengthy shipping distance from factories to market or transshipment points owing to the lack of air and sea ports.
9. Vegetables	1. High productivity. 2. Suitable areas. 3. Abundant demand in the South for various crops.	1. Locally, lack of processing plants leading to unsure markets. 2. Locally, lack of central markets for local crops. 3. Low preference for cultivation due to daily care requirement.

Given the above limitations to and potentials for investment of Phatalung, the following activities are suggested.

- 1) Investment on tourism industry.
- 2) Investment on para-rubber wood processing factory.
- 3) Investment on pork processing industry.
- 4) Investment on vegetable processing.
- 5) Investment on beef husbandry.

11. Analyses and Results of Analyses on Investment

A series of analyses on investment was carried out using SPSS/PC+ software. Input data were obtained a series of interviews and 69 questionnaires, the quality of which was scored as follows:

- 0 refers to very poor data quality;
- 1 refers to rather poor data quality;
- 2 refer to moderate data quality;
3. refer to good data quality; and
4. refer to very good data quality.

11.1 Tourism Industry

Factors taken into account include

- 1) attractiveness of tourist places - Ap,
- 2) accommodation and trip expenses - Ac,
- 3) transportation facilities - Tp,
- 4) on-site service facilities - Fa, and
- 5) security - Sc.

The analysis results suggest that investment on tourism industry depends mainly on attractiveness as follows:

$$INV = 1.966 + 0.507 Ap$$

11.2 Para-rubber Wood Processing Industry

Factors taken into account include

- 1) raw material - Rm,
- 2) labor cost and quality - Lc,
- 3) infrastructure - Is,
- 4) privilege - Pg,
- 5) market - Mk,
- 6) transportation - Tp,
- 7) security - Sc,
- 8) land price - Lp, and
- 9) environmental impact - En.

The analyses suggest that investment on para-rubber wood processing industry depends mainly on raw materials as follows:

$$INV = 2.519 + 0.454 Rm$$

11.3 Pork Processing Industry

Factors taken into account include

- 1) raw material - Rm,
- 2) labor cost and quality - Lc,
- 3) infrastructure - Is,
- 4) privilege - Pg,
- 5) market - Mk,
- 6) transportation - Tp,
- 7) security - Sc, and
- 8) land price - Lp.

The analysis results reveal that investment on pork processing industry depends mainly on raw materials as follows:

$$INV = 2.978 + 0.264 R_m$$

11.4 Fruit and Vegetable Processing Industry

Factors taken into account include

- 1) raw material - R_m ,
- 2) labor cost and quality - L_c ,
- 3) infrastructure - I_s ,
- 4) privilege - P_g ,
- 5) market - M_k ,
- 6) transportation - T_p ,
- 7) security - S_c ,
- 8) land price - L_p .

The analyses suggest that important factors concerning investment on fruit and vegetable processing industry include raw materials and environment. Their relationship is expressed as follows:

$$INV = 2.360 + 0.667 R_m - 0.292 E_n$$

11.5 Livestock Industry

Emphasizing on beeves and dairy cattle, factors taken into account include

- 1) raw material - R_m ,
- 2) labor cost and quality - L_c ,
- 3) infrastructure - I_s ,
- 4) privilege - P_g ,
- 5) market - M_k ,
- 6) transportation - T_p ,
- 7) security - S_c ,

8) land price - Lp.

The analyses suggest no relationship between the above variables and investment on livestock industry.

12. Priority of Investment in Phatalung

The priority of feasible industries in Phatalung can be categorized according to their potential as the following.

12.1 High Potential Industries include

1. tourism industry,
- 2 para-rubber wood processing industry,
- 3 para-rubber wood furniture industry,
- 4 pork processing industry, and
- 5 fruit and vegetable processing industry.

12.2 Moderate Potential Industries include

- 1) auto-body industry,
- 2) machine shop,
- 3) garments industry,
- 4) bakery product industry,
- 5) phosphates industry, and
- 6) brick industry.

12.3 Low Potential Industries include

- 1) mineral water industry (from Khao-chai-son hot spring).

Besides the above mentioned, there are other industries and cottage industries which include:

- 1) preserved catfish products,
- 2) dry sweeten banana products,
- 3) bulrush products,
- 4) coconut shell products; and
- 5) local arts and handicrafts.

13. Quantity of Feasible Industries

All feasible industries can be summarized, quantitatively, as the following.

1) Tourism Industry: As Chulalongkorn University's Research and Development Institute suggested an increase of demand for temporary accommodation totaling 500 hotel rooms by 2001, additional 5 new hotels are expected. This will also result in about 500 new hotel jobs, causing additional income of about 17,155 million baht. Moreover, anticipated tourists will generate 212.672 million baht of cash flow in the province.

2) Para-rubber Wood Processing Industry: It is anticipated that the existing potentials will allow for 13 new factories sufficient for processing para-rubber wood from about 26,344 rai, annually. This will induce employment for about 1,950 people, and will result in an increase of net income of 45.8 million baht per year.

3) Pork Processing Industry: The existing potentials will allow for 3 new factories with capacity of 50 hogs per day. This will require 150 new employment, and will induce income amounting to 5,146 million baht. It will also affect 18,250 farming households, each of which will earn additional income totaling 5,040 baht leading to an overall income of 91.98 million baht, annually.

4. Fruit and Vegetable Processing Industry: For this industry to happen, proper changes in an agricultural system are required. It is expected that one processing plant is viable in Phatalung.

5) Livestock Industry: Additional amount of 74,852 animals are foreseeable in Phatalung, which is capable of becoming a source of meat for neighboring provinces and, to a less extent, the newly developed growth triangle zone (IMT-GT).

14. Phatalung's Investment Plan

In order to encourage industrial investment in Phatalung, the following plans and programs are recommended.

14.1 Short-term Plan

It is suggested that the following activities be carried out within the next 2-3 years.

- Public relations should be of priority. It should be continuous and in assorted formats. The total budget requirement for 3 year period is about 16.5 million baht, or 5.5 million baht, annually.

- A central market for agricultural products should be developed in Amphoe Pa-bon for farmers to reduce the role of middlemen, and to sell their products at beneficial prices. Such a factor will also induce further development, particularly in cultivation behavior, infrastructure, and waste treatment systems. The total budget required for this development is about 635.5 million baht.

- Enhancement of labor quality is to be done via establishment of labor's skill development institute in the province. It is aimed to promote both small and

large scales enterprises requiring skilled labors. The project requires budget totaling 30 million baht.

- Provincial infrastructure such as roads, side roads, and a local transit network is to be developed or upgraded to facilitate or improve, and to reduce the cost of communication between mu-bans in the province. The project requires budget amounting to about 262 million baht.

- Enhancement of knowledge for local investors is to be done via 4 properly arranged industrial tours each year. Suggested fields are meat processing, phosphate and chemical fertilizers, para-rubber wood furniture, beef and dairy cattle feeding and processing, dairy products, bakery, and fruit and vegetable processing. Development of some pilot plants such as fruit and vegetable processing plants is also recommended. The total budget of 20 million baht is expected for this program.

- A study and design of economic zones in some districts in Phatalung - Amphoe Pa-bon and Amphoe Bang Kaew - are also recommended. The total budget of 15 million baht is expected.

- Improvement of major tourist sites including Tale-noi, Lam-pam, Prai-wan waterfall, each of which requires budget of about 10-12 million baht, is suggested. The total budget of 52 million baht is anticipated.

In all, the total budget for the suggested short-term plan aiming to encourage industrial investment in Phatalung is about 804 million baht.

14.2 Long-term Plan

For a long term plan, which is to be in harmony with the Eight National Economic and Social Development Plan, to succeed, the following programs are to be carried out within 5 years.

- Public relations should remain of priority and be in accordance with the short term plan. The total budget of 27.5 million baht is required for this long term project.

- Enhancement of labor quality is to be administered as a long term program via establishment of curriculums conforming with investment potentials of the province. Labor's skill training to serve industries in neighboring provinces is also suggested. Areas of training include tourism, services, machinery, are subject to modification and/or improvement according to the changing consumer behavior and market demand. The total budget of 16 million baht is required.

- In a long run, enhancement of local investors' knowledge can be executed annually through 2 properly arranged industrial tours. Recommended fields are garment industry, bakery, agro-industry, and meat processing industry. As in the short term plan development of proper pilot plants is advised. The total budget of 20 million baht is required.

- Improvement of major tourist sites including Khao-poo-Khao-ya National Forest, Swallow island, Mom Jui waterfall, and Pra-buddhanirokhantharai-chaturatit monument is suggested. Each site requires budget of about 10 million baht. As a result, the total budget of 50 million baht is required.

- Establishment of economic zones in Amphoe Pa-bon and Amphoe Bang Kaew is recommended. These zones cover the areas of 500 rai and 1,250 rai, respectively. The total budget of 797.36 million baht is anticipated.

In all, the total budget for implementing the long-term plan is about 910.86 million baht.

15. Economic Zones

Phatalung has proposed 2 economic zones in Amphoe Pa-bon and Amphoe Bang-Kaew. Each location requires infrastructure as the following.

15.1 Pa-bon Location

This zone is located on public land in Thung- phae-pan-roop, Tambon Pa-bon, Amphoe Pa-bon. The zone is on both sides of Petchkasem Highway, covering a total area of 500 rai with 200 rai on the east and 300 rai on the west. This location is about 50 kilometers from Hat Yai (Figure1). It is recommended that the following basic structures are to be implemented or improved.

- 1) An electricity transmitting substation of 10 MW capacity requiring 6 million baht for implementation.
- 2) A transportation network totaling 1,800 meters, requiring 21.6 million baht for implementation.
- 3) Installation of 1,000 local telephone numbers.
- 4) Public water supply requiring 9 million baht for implementation.
- 5) Waste water treatment systems requiring 50 million baht for implementation.
- 6) Office areas requiring 5 million baht.
- 7) A study and design of a master plan requiring 15 million baht.
- 8) Improvement of existing waste treatment systems and locational preparation requiring 144.02 million baht.

In all, this zone requires the total budget of 250.62 million baht.

15.2 Bang-Kaew Location

This zone is located on a part of Thung-yai public land in Thung-klong-cheep, Amphoe Bang-Kaew. About 1,250 rai of this land, a total area of which is

10,961.99 rai, is designated as a specific economic zone (Figure 2). Like the previous, it is suggested that the following basic structures are to be implemented or enhanced.

1) An electricity transmitting substation of 20 MW capacity requiring 21 million baht for implementation.

2) A transportation network - both local and regional-requiring 70 million baht for implementation.

3) Installation of 1,000 local telephone numbers.

4) Public water supply requiring 13.5 million baht.

5) Drainage systems costing 19 million baht.

6) Waste water treatment systems costing 72 million baht.

7) Waste disposal systems costing 25 million baht.

8) Industrial offices requiring 5 million baht.

9) Site preparation requiring approximately 200 million baht.

10) A study and design of a master plan requiring 15 million baht.

11) Miscellaneous activities requiring approximately 96.24 million baht.

In all, this zone requires the total budget of 536.74 million baht.

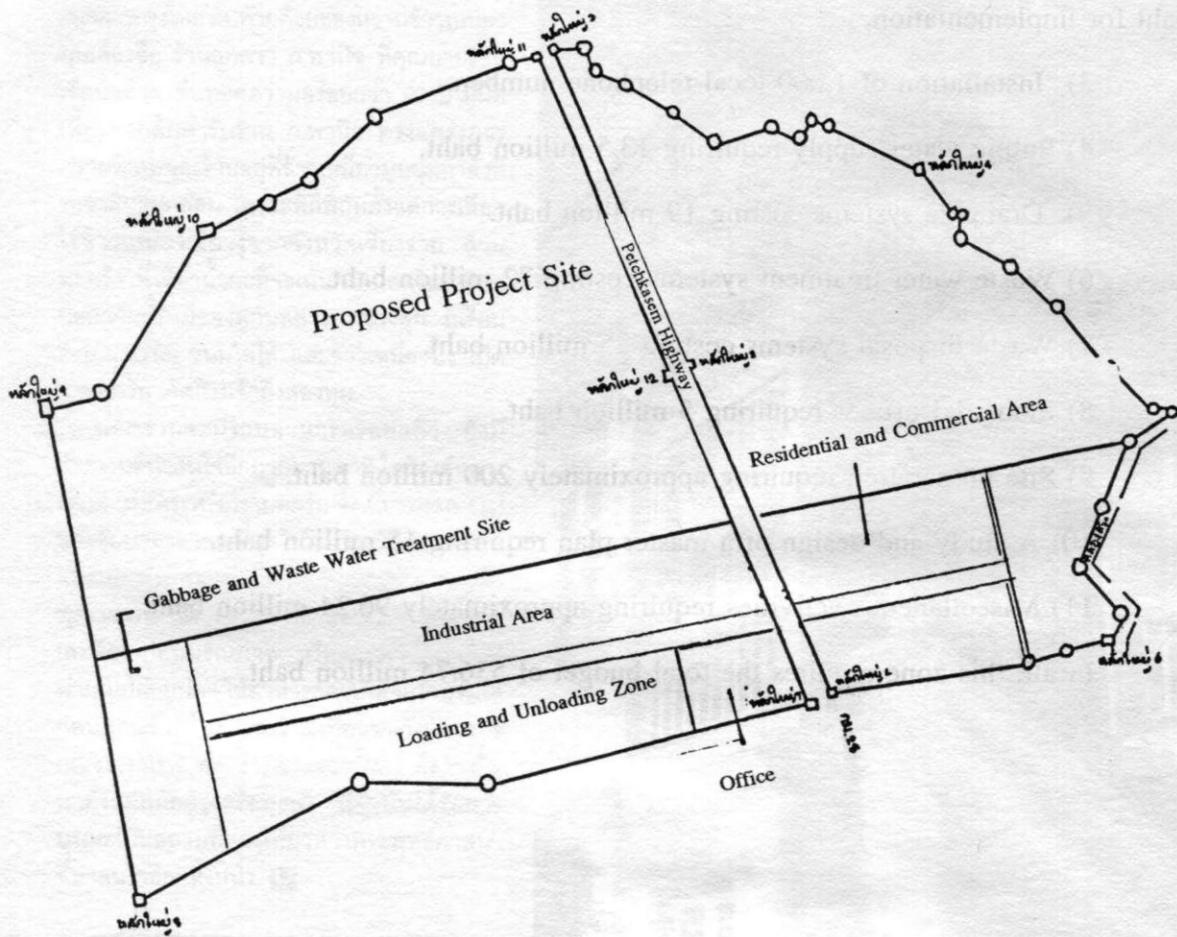

Fig.1 Pa-bon Economic Zone

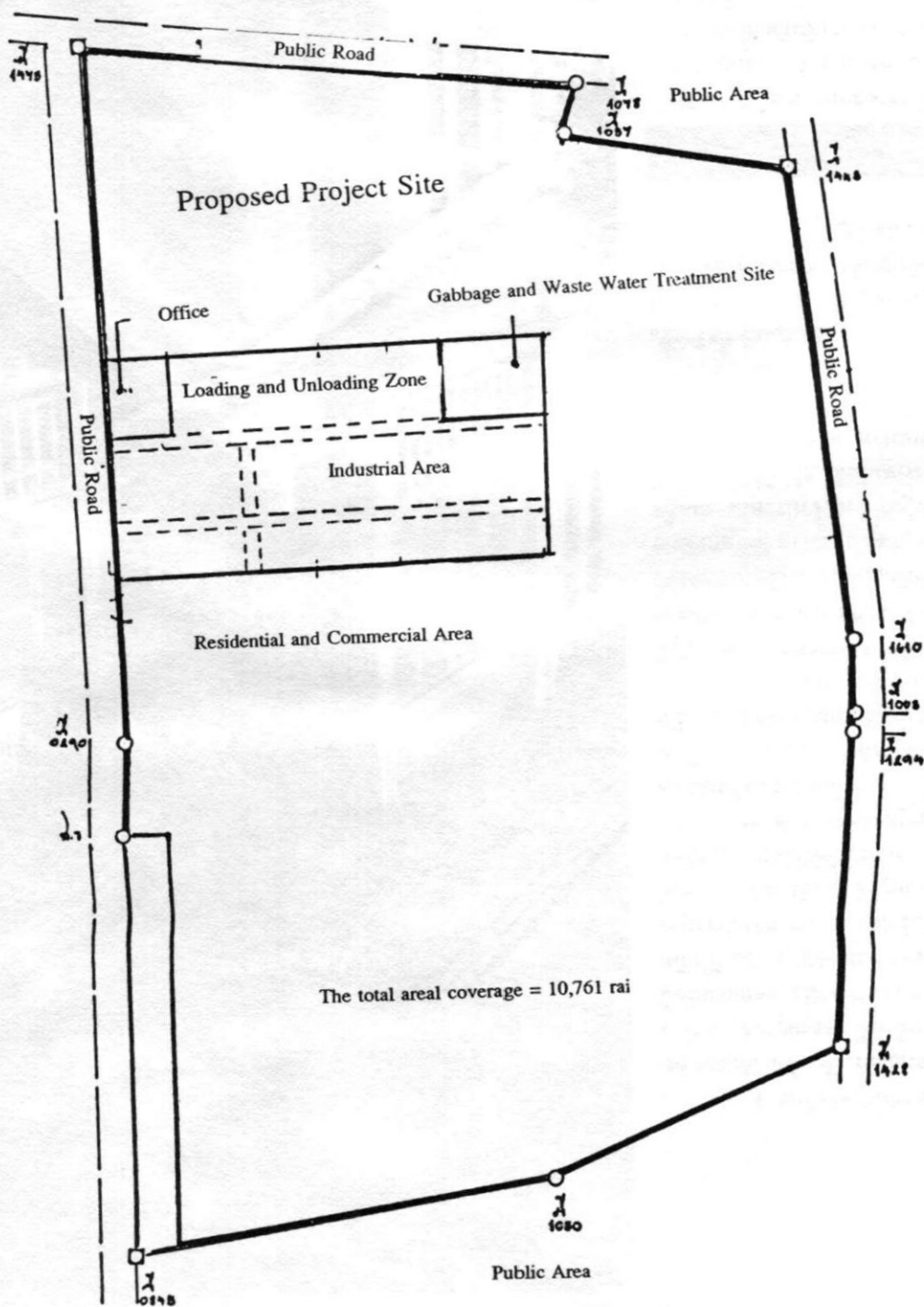

Fig.2 Bang-kaew Economic Zone

